Петър БАКОВ

ИЗПОВЕДНИК

Петър БАКОВ

ИЗПОВЕДНИК

Ето ни отново пред необятната стена на Вселенската мъдрост! Застанали в подножието ѝ, немеем в неразбиране за какво става въпрос? Всичко ни изглежда извънмерно, нереално, невъзможно и въобще лесно за отричане, поради крайно ограничената ни сетивност.

Тя, обаче, Силата на Съзиданието не ни оставя бездиханни и обречени на вечно вегетиране. Подбутва ни оттук-оттам, изпраща сигнали и послания, които изглеждат на пръв поглед неправдоподобни, но отварят постепенно нова за нас,по-висша сетивност на възприятията.

Такова едно послание на висшия Разум се провокира и чрез поезията на автора, този неуморен търсач и изследовател на дълбините на Необята, отвъд Всеобхвата..... Като един неуморен откривател, достигнал недостижими за повечето от нас коти на познанието, авторът, Петър Баков, ни замеря с огромни късове от мъдрост, изляти и застинали по един безподобен начин в неговите стихове.

А ние, които имаме уникалния шанс да се докоснем до неговото творчество, гребем с пълни шепи от универсалното познание на Силата. Пролуките, които се отварят в нашето съзнание, ни издигат и нас на едно по-високо ниво на възприемане на Цялото. Това съграждане и приобщаване на обикновения читател към една по-всеобхватна и най-висша кауза, множи безкрайно заслугите на автора и го изважда извън категорията на онези, що броят листенцата на маргаритките в стил „Обича ме, не ме обича“. Толкова са стряскащи нещата, които се повдигат в поезията на Петър Баков, че се постига незабавен тласък напред в глобалното мислене на всеки отделен индивид, запознал се с неговите цветисти и в голямата си част предизвикващи недоумение стихове.

Постепенно се налага убеждението, че авторът разгръща нова Азбука на човешкото съществуване. Самото ѝ създаване предполага вече написването на един Кодекс на човешката изява, подчинен на по-висши цели, загърбващ „прахта“ в нашия живот. А тя, „прахта“, в нейните най-разнообразни форми, но всъщност повтаряща се до втръсване, цели едно единствено нещо – нашето унищожение в духовен, а оттам и във физически аспект. Нима не сме се нагледали в исторически и съвременен план на всичките нейни мерзски проявления – завист, отмъстителност, пренебрежителност към ближния в нужда, ревност, суета, надменност и т.н. Нима не градим на тази основа и бъдещето на целия човешки род? Защо световната мрежа се развива точно в този план, как да узнаем повече и по-бързо за нещо недостойно, нещо „пикантно“, а всъщност унижаващо човешкия род, проявление на отделния индивид? И ето как с всички средства на техническия прогрес се явяваме пак в плен на старите и до болка познати недостатъци, измами, изневери, унижения и ред други зависимости, обезличаващи ни като цяло и държащи човешкия род на едно „примитивно“ ниво на изява. И ако с тази Азбука се начене написването на един нов Вселенски „Рибен Буквар“, нека така и да бъде. Защото съграждането на всяка една индивидуалност трябва да започва с А-то и Б-то на авторовите проницания. Нима е лошо най-малките да имат поне един ден в седмицата, който да преминава под знака на Истината. Да се обучават и чрез буквара на автора на това, как да се предпазват мисловно и от най-дребната лъжа, тази измамна същност на нашето съществуване, която ни държи в страх „да не се разбере“, или в лъжливото усещане, че всичко е „добре покрито“. Само

с широко отворено съзнание към висшата справедливост ще можем да отворим и онези неизследвани наши възможности, които ще ни приобщят към съкровищницата на Вселенската мъдрост. Както е написал авторът, там, отвъд Безпредела, няма кръв, няма войни, а само творческо съзидание и съществуване във висшата сфера на Разума. Там, където мъдростта преде и преприда Вечността, натам е нашия общ път, заедно с много други, знайни и повечето незнайни форми на живот. Живот, истински по своята същност, съществуване в името на съзиданието, радост от сътворението, многообразие на проявленията на висшия Разум и в крайна сметка множене на тази животворяща мъдрост, където „бела е кръвта“.

В органичния ни произход и възпроизвеждане сме изцяло подпомогнати от цивилизацията, наречена „вода“. Тя ни майка, тя ни татко, тя ни продължение на рода. В нейната колективна памет са втъкани всички наши проявления, въжделения, излъгани надежди, човешки постижения и катастрофални падения. В нея се раждаме, с нея се причестяваме, с нея съпровождаме цялото наше съществуване и с нея си отиваме от тази форма на живот.

Този цикъл се опосредства непрекъснато от „животворящата пръст“ на Майката Земя. Тя ни и хранилницата и последния покров. Тя, чрез нейната магма покрепя и окуражава към съзидание, търпи с достойнство всички наши несъвършени проявления и е в крайна сметка единствената засега наша сцена на изява и пълноценен живот. В този ред на мисли, авторът ни убеждава, че има между нас много и различни представители на Вселенския Разум, които ни подпомагат грижливо и внимателно, и наблюдават с усмивка как се готвим да ги посрещнем „с кривак и стрела“. И без съмнение, както казва той, всичко що сме създали досега се използва и за разрушение. Това, че се готвим непрекъснато за война, „убий и изяж врага“, трябва да бъде заличено от нашето съзнание. И ако това не стане по пътя на усъвършенстването, Силата ще се погрижи „експеримента да бъде закрит“.

Не трябва да се пренебрегва и силата на мрака. Онази тъмнина, която ни обгръща отвсякъде и ни кара да чувстваме, че ще „изгаснем“ всеки момент. Именно страха и тъмнината ни карат да вършим недостойни дела, с което я усилваме още повече в нашите усещания, сетива и възприятия.

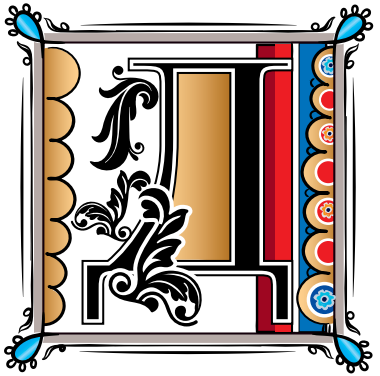
Колективният Разум на нашето съществуване съгражда светлината, която отвоюва нови и нови територии от тъмнината. Натам ни насочва и Петър Баков, с неговите телепатични способности да убеждава и насочва в правилния път. Така и бъдещите наши отношения ще се изграждат изцяло на „телепатична основа“ на колективния ни разум, тогава, когато всички се приобщим изцяло към платформата на „пълната, достоверна и идентична истинност“ на нашето самосъзнание. Само тогава всички наши телепатични послания ще се разпростират с голяма скорост и в неограничен периметър, защото и „предавателите“ и „приемниците“ ще бъдат унифицирани по един и същи стандарт, този на абсолютната истинност и неподменяемост на чувствата, мислите и възприятията. Блажени тези, които ще съпреживеят това съществуване и ще съграждат на воля, с пълния потенциал на техните способности. Това е и съкровеното въжделение на автора „да смачка прахта“ и да полети на воля през различни светове, по силата на неговото въображение.

Ние обаче сме длъжни още сега и незабавно да започнем с разчистването на „Авгиевите обори“ в нашата си, конкретна индивидуалност. И кой доколкото може. Като за начало, макар и да не сме в първи клас, можем да опитаме с ден на „чистотата в нашите помисли“. Авторът би се почувствал, че лети над „прахта“, ако ние всички му създадем това усещане, като се опитваме да се прочистим на ниво съзнание, благодарение и поради посланията в неговите стихове. Тези действия биха били тълкувани като предшестващи онзи огромен, искрящ от светлина и напълно прочистен Разум, заради който и авторът е избран без съмнение от по-висши сили и преследва по-висши цели на тази родна Майка-Зъмя, както той гальовно я нарича.

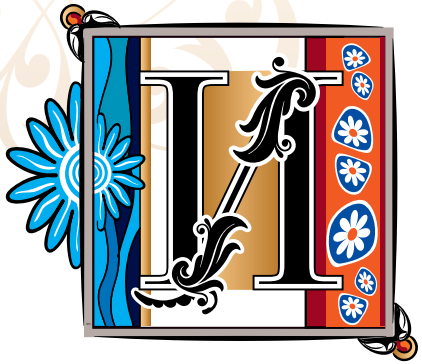
Нека не оставим това послание на Вселенския Разум, изявяващо се в гигантското, плашещо по своите мащаби усилие на един единствен човек да приобщи макар и малко лутащото се ни съществуване към един по-висш и съвършен порядък.....

Като Ви пожелаваме пълен успех в това невероятно начинание, оставаме Ваши любящи братя и сестри, обикновени индивиди от огромното множество на благословения наш човешки род.

Нека да пребъде Светлината !

ух – буквописец
слово словопише.
Сила най-свише
движи му ръката,
рисува словата.
Радва се Душата,
харизва светлина,
вае Духовността.
И Дух с промисълта,
чудо писмеността.

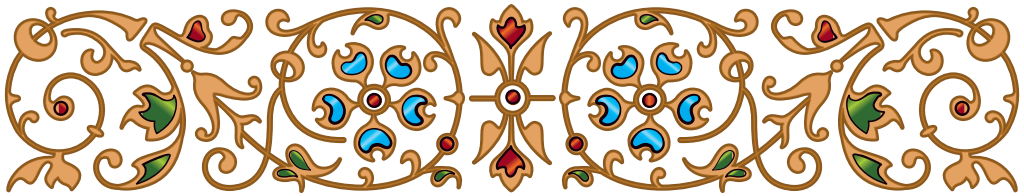
звън Родината
и во Райот да си,
носталгия боли.
Майкини сълзи
будят съня ти,
а таткови очи
тéрат децата си.
Камъкът тежи
на мястото си.
Синджир не лети.

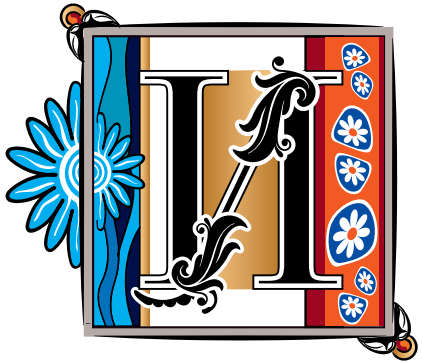

радци на пространства,
крадат ми съдбата
и празни познанства,
ми ръфат Душата.
Мамят самотата
и блудни в разврата,
кормят сърцата,
с греха да живеят.
Не могат да пеят
и мразят Орфеят.
Друго не умеят.

двам от бъдещето
и съм миналото
на живота ни.
И всичките мечти,
и всичките звезди,
просто са сълзи
на вси мои предци,
отпреди, преди,
преди да се родя,
за да съм СЕГА.

Тъй свéта е смъртта.

идел ли си
ергеле коне,
само от Пегаси
и дивни Ликорни
с вълшебни криле.
Божем Незнайността,
с табуни стихове,
им пее песента
на Нереалността.
Ето т'ва е мига
на Безсмъртността
и всичко, що Душа.

олóбър – Аватáр,
превъплътен Бог прастар,
отпреди времето
на първите песни;
и роб, и господар
на не една съдба,
в живота на смъртта,
се слех со теб Душа.
Веч мога и летя.
Надмогнах си прахта
и извор чудеса,
съм паралелността
на Всевъзможността.
Съм над Безсмъртността.

раала свет-прасвет,
не е реликва,
нито пък друг предмет.
Той е мощна идея
на верващи в нея.
Мит, алегория и ритуали,
е история,
как да си лягаш чист

и да се будиш
трижди по-пречистен.
И всевидовий ден,
Граала е мъдростта
на светлината в мрака,
знака на Душата,
в Духа на Необята.
Целитба най-най-свята,
поличба на съдбата
е притча на сълзата,
знаеща нещата,
създали Земята,
още Кръговрата.

Люлка ни Луната.

маш ли пари,
свирят ти звезди.
Немаш ли пари,
отсвирват те вси.
Затова се научи
и сам пей, и свири.

Но, не се надсвирвај
дори со себе си.
Разбери кой следи
имаш ли мечти
и го проглуши,
со тѣпани-зурнѝ.
Да падне по очи
и го стъпчи.
Аман от подлеци
и лъжесветци.

т нищо в нещо,
обрекох се на бедност.
Предпочетох Духа,
пред пари и блага
на власт и суета.
Неопределеността
на Изначалността,
стана ми Душа
и съвест на дъха.
Останах си пръстта
и с радост съм вода.
Не мога без смъртта,
съм длъжен да умра.
Над мен Незнайността,
ми гроб Безсмъртността.

И борби, и мечти,
всичко е за пари.
И злато да вали,
алчност ще ламти.

Да е и вси звезди,
завист пак ще мъсти.
Как и да цъфти,
розата е с бодли.
Покойници-венци,
кръст не възкреси.
Смърт, на кой прости.

И майките
умират, съдба.
И бащите,
също са дъха.
Вдали ни любовта,
ни чекат в Отвъдността,
да сторят ни светлина.
Отци и деца,
сме заедно пръстта
на изворна роса.
Ни внуците Душа,
правнучета Духа.
Сме живи след смъртта.

Царите купуват жените,
продават мъжете.
И щете-нещете,
предплащат греха,
търгуват с любовта.
Джиросват и властта,
на всека цена.
Техен е търга
за мир и война.
Какво ли не дават,
да имат Душа,
но безсребърник Духа,
свещта не е сълза.

Живей с орлите
и не ги учи,
как се лети.
Сбъдни мечтите
на всичките сълзи
и не си мисли,
че смеха не боли.
Люби звездите,
освен две очи,
пълно е хаоси.
Знай, не сме сами.

Е се гаври
с Душата ми.
Дух и да не мъсти,
не ще ти прости.
Ничии очи,
не са ми сълзи.
Щом мразиш, мрази́,
съдба се не мени.
Как и да ме боли,
аз върша добрини.
Дано ти грех прости.

Е крещи без предел,
че обичаш Бога,
без да си Го видел
и мразиш ближния,
що стои пред теб
и ти подава хлеб,
ведно с Духовността
на Дух и Светота.

Всека една троха
е съвест, ем сълза,
на корена в пръстта.
Що друго Богота.

а прага на смъртта,
издъхва Дъха.
Изфръква любовта,
настъпва Вечността.
Дали ще си Духа,
на всичко що Душа,
зависи от труда
на твоите дела.
Затрупана сълза,
гроб – Безсмъртността.
Миг – Безкрайността.

реди да стана нищо,
искам да съм всичко.
Да възправя пръстта
и живата вода,
да низвергнем прахта
за вечни времена.
И гроб и звездина,
и утринна роса,
все тъй да съм Земя,
на всички Небеса.
Магма ми Духа.

най-несъвършен,
отколе нощ и ден,
се чувствам Диоген.
И ето век след век,
търся честен човек.
Фенера почерня,
догаря и свещта,
в тунел грей светлинка,
но сънце не видя.
Надеждата умря,
гроб зари пръстта.
Как тъжна Вечността.

ищо не ме плаши,
освен самотата.
Мразя празнотата,
зейнала пастта
на Бездушността.
Обичам тишината
на цъфнали цветя.
Немея пред росата
и гордата Дъга.
Но, най-тача тревата,
милваща пръстта
и всичко, що Зъмя.

чера, днес, утре,
всичко е сега.
Сега и Вечността,
и Безкрайността.
Назаем – Светлина,
Месеца – Луна,
Земята – Синева,
Слънце – Любовта.
Ден и нощ Дъха,
спомен възрастта.
Кой не е пръстта.

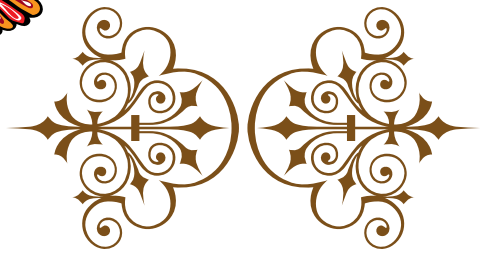
тпреди, преди
Изначалността
е жива любовта.

И след, след Вечността,
ке люби се дъха.
И не зарад греха
е съвест съвестта.
Какво е това Душа,
знае само смъртта.
И бела да кръвта,
извън нас е Духа.

омунизъм,
плюс фашизъм
е канибализъм
на посредствеността.
Напред. Кръгом. Ура
и изяж врага,
е техната борба
за власт и права.
Из корен съвестта,
им платформата
и за след Вечността.
Пълен потоп прахта.

а братство-свобода,
си жертвах младостта.

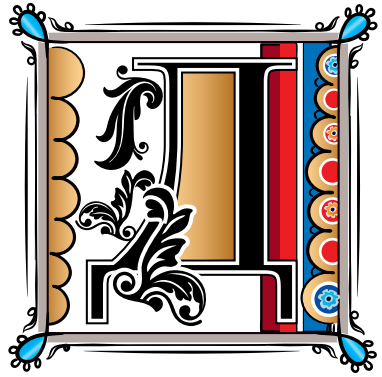

Излъгана съдба,
съм никой в старостта.
Сега, да са властта,
продават си честта,
претакат и кръвта.
О, време-времена,
прахта обезумя:
Убиха съвестта.

два и моят край,
а никой и не знай,
има ли ад и рай.
Дали Отвъдността,
не е празна мечта,
мълчи си пръстта
и всички небеса.
Дано съм и Душа,
за да ги прелетя,
да дзърна Целостта.

етство изживява
с гордост младостта,
докле старостта
смачка ѝ греха.
Скоком болестта,
сграбчва и дъха,
душѝ го до смъртта.
После е прахта,
и гроб-тишина.
Що тук Вечността.

резирам наглостта,
че в Необятността
на Безкрайността,
сме единствените
разумни същества.
При толкова слънца,
и Църната страна,
и Незнайността,
да се мислиш Ума,
е просто срамота.
Огромна Целостта.

върши мойто време.
Изпех си песента,
а ехото замря.
Обрулена сълза,
се стекох в старостта.
Самотник-самота,
претакам си пръстта.
Не искам да умра,
но, просто съм смъртта.
Помилуй мя, Душа.

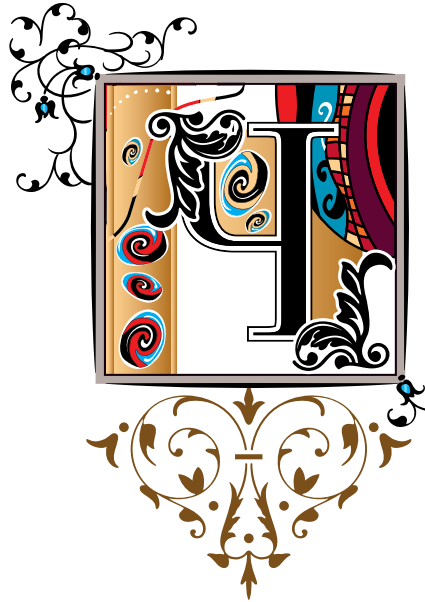
вище съм винар.
Много стар винар.
Нектар на същността,
виното ми е дар
и чар на любовта.
То ми, и песента,
и грех на гордостта.
Лозница на пръстта,
винар съм по Душа.
Мъжкар ми е Духа.

оет на скромността,
просто съм песента
и словото в стиха.
И принц на любовта,
дефакто съм мъжа
на женската мечта.
Живота на смъртта,
съм символ на греха.
Какво ли не прахта.

радревен Македон,
по-сетне фараон,
възкръснал небосклон
на пра-пра-древността,
просто съм песента
на всички времена.
Низвергнал си прахта,
навеки съм смъртта
и Безсмъртността.
Не мога без Душа.
Безкрая ми Духа.

овек е много сам,
щомто е различен.
За всеобщий срам,
не си ли в краката
на претенциозността,
мрази те тълпата
и интелегентността.
Щом си над тлента,
презира те прахта.
Защо ли, самота,
и ти не ме разбра.

з съм Духовността,
живея след смъртта.
Като всека творба,
не съм разбран сега.
Напук на завистта,
не ме лови прахта.
И в задгробността,
навеки съм Душа.
Дух ми Безкрайността.

ез да се родиш,
не можеш да умреш,
за да се прероди
и цъфнал да цъфтиш.
Щом корен вкорениш,
на горди върхове,
си всички светове,
во зрели плодове.
Семе се не спре.

расива си.
Най-красива на света.
Дете-очи, ем цвет-сълзи,
плени ме ти, со светостта.
На старост сетих любовта,
подвижен гроб, с теб възкръсна́.
Дете-мечта, сънце-луна,
жива пръст с теб разцъфтя.
Каквато си, тъй остани,
безгрешница недей бъди.
Че, заради всеобичта,
сме свише грех и Душа.

ак да се позная,
кат минах през ада
и не зърнах рая.

Лутам се в безкрая,
некак да разбера,
защо съм смъртта,
какво е прахта.
Не искам да умра,
забравен от пръстта.
Кой съм без Душа.

е надживех смъртта,
не надскочих пръста.

Но, син и дъщеря,
мене посмъртността.
Внучка ми песента,
правнуче ми стиха.
И миг на Вечността,
съм пра-пра-праДуша.
Чудо Безкрайността.

бичах те жена,
от сърце и Душа.
Не искам да умра,
без да го споделя.
Живех во самота,
заради ревността
на твоята съдба.
И, просто бех честта
на син и дъщеря.
Не съскай любовта,
знам, че си мерзостта.

т древни времена,
неземни общества,
подават ни ръка,
за да ни покажат,
как те командват
своите слънца.
По-свишите дори,
управлявали сами
галактиките си́.
А ний, с кривак-стрела,
ги срещаме с война.
Кретен ни Ума.

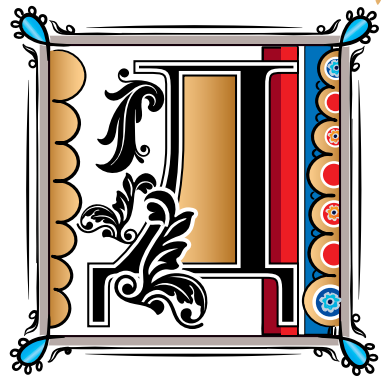

ече нищо не ме
интересува.
Даже ми се струва,
че некак си умрех.
Забравих жив ли бех.
Помня, че много пех.
Но, песента свърши́,
завист ми нож заби.
Изгубих мене си.
Душата ме боли.

оже да си богат
и да немаш нищо.
Може да си беден
и да имаш всичко.
С теб ли е Душата,
ти си, и любовта,
и всичко, що греха.
Пустиня да пръстта,
пак не е прахта.

а знаеш,
че си над всичко,
но да се държиш,
като да си нищо,
е дар свръх свише.
Никой на света,
не е над скромността.
Най-мъдра, мъдростта,
е света простота.
Дано си ѝ Душа.

На Ванга

оже, колко плаках,
Ванга (Кера́)-Вангели́о.
Даваха филм за теб.
Видех как ослепя.
Но туй, що предгада́,
напълно се сбъдна́.
Нали видя, Кера́,
всичко ми позна.
Сполай Ти, Сълза,
плаках от вся Душа.

е получих
Нобелова награда,
ни лаврови венци.
Но, Душата ми
изстрада
всичките сълзи
на съдбата си.
Без пукнат грош-пари,
съм пълен со мечти.
Нищо не ми тежи.

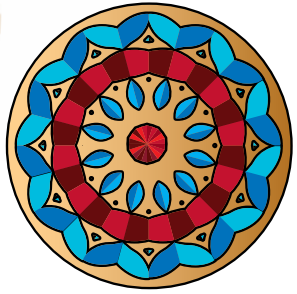
амотен в старостта,
прегърнал бедността,
навътре в мъдростта,
се крия от глада.
Не искам песента
да е на колена,
за капчица-троха.
Сиромах ще умра,
достоен за смъртта.
Не съм над съвестта.

ине, невинният
винаги изглежда
най-виновният.

Не вини пръстта
че ни гроб и бразда.
Знай, че невинността
ни всичката Душа.
Чезне ли съвестта,
гине и Вечността.
Кой си без сълза.

Най-много боли
сърцето на Душата.
Боли и съдбата,
но т'ва е таксера́та.
Да сразим кръговрата,
изстрадваме смъртта.
Дори и Необрата,
е болка на прахта.
Пребродиш ли пръстта,
се сторваш свобода...

Ех, ти, залез мой,
какъв изгрев бе.

И без да си герой,
небе ем зора,
бе най-светий зенит
на всичко, що Земя.
Изгасни́ в нощта,
за да грейне деня.
И сънце, и луна,
Безмера звездина...

ечно. Просто.
Вечната борба
за власт и пари,
навеки ще върви.
А всичките мечти
и всичките сълзи,
са само две очи.
И, как и да ламти
да глътне света,
гроба два на два.
Безсребърник пръстта.

о младостта, пеех
само за любовта.
Сега и живея
само зарад смъртта.
Не, че ще умра,
но, некак мъдростта,
незнайно поумня.
Вече знам, че дъха,
съвсем не е Душа.
Безсмъртна съвестта.

Гроба на всеки,
решава всичко,
без изключение.
А в заключение,
щом слегне се пръстта,
сторва ни земя.
Напразно прахта,
се ерчи на смъртта.
Душата не е сама...

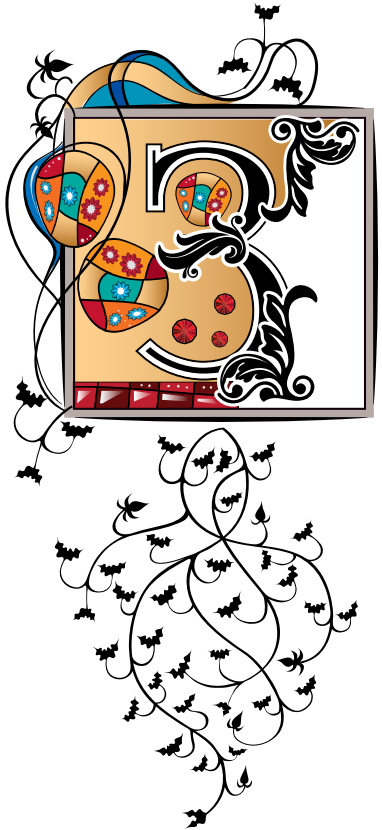
Живех с дъха така,
както бих живял пак.
Не надвих прахта,
не станах и юнак.
Но, отимах Душа,
за след Безкрайността,
където скромността,
е всъщност песента.
И люлка-гроб-стреха,
остава съвестта.

олекционер
на злокобни съдби,
иска Душата ми,
за да ся причести.
Се ужас ужасѝ.
С неведоми очи
на вси свети Светци,
го с поглед спепели,
безгробие затри.
Сакралните сълзи,
не жалят подлеци.

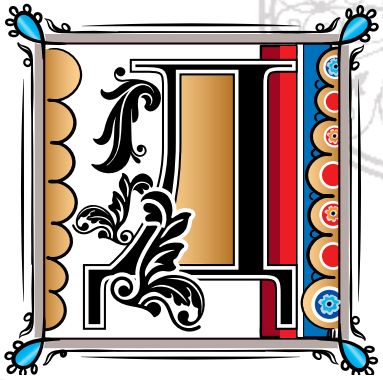
ече в предсмъртността,
все питам съвестта,
бех ли достойността
за т'ва, що обичта
на майка и баща.
Не искам да умра,
преди да разбера,
защо ли Светостта,
се вижда след смъртта.
Проклета суета,
презирам си прахта.

абравихме да мислим.
Крадем си съвестта
и всячески чистим,
без жал човечността.
Прослойка тлен в тлента,
с парите и властта,
иска да си купи
Душата на смъртта.
Не помни кал в калта,
че в същност е прахта.

ивга не съм страдал
от ревност и завист.
Просто, бех щастлив,
че съм здрав и жив.
Обичах любовта
грешах со грех в греха.
Дори и гроб в пръстта,
не спирам да летя,
сум горд, че съм трева
и всичките цветя.
Умирам да цъфтя...

а зърнеш едва, едва,
частица искрица
от Незримостта
и да твърдиш сега,
че си видел Целостта
е, просто срамота.
При толко чудеса,
дори научността
е некак глупостта.
Признай си лъжа,
че зяпаш си носа.

астлив съм, че веч знам,
че веднó с човека,
на майката Земя,
живеят същества
от по-висшите нива
на Свръхразумността.
С петте си сетива,
не виждаме това,
но горд, че съм Душа,
съм част от Целостта.
Не само дъх смъртта.

скам да напиша
онзи велик стих,
що е и песента
на всички времена.
Надпее ли смъртта,
да стори се роса,
ем цъфнала манна́,
що кърми същността.
Умирам да жужа,
да гукам, да ръмя...

Където си роден,
от там ти и Душата.
Що и да съдбата,
дойде ли старостта,
зове те зова
на родната стреха.
Умирам да умра,
там, дето ми пръстта
под родни небеса.
Без гроб, що и смъртта.

з съм брата
на трите ми сестри.
Ний с нашите съдби
сме и посмъртността
на майка и баща.
А нашите деца,
правнучета-слънца,
са живата Душа
в дървото на рода.
Без корен, що пръстта.

ъм, съм самотата
на целата Земя.
При толко небеса,
не сретнах любовта
на моята Душа.
И грешник на греха,
раздадох си дъха
на не една жена.
Защо греховността,
изобщо не ме спря.
Прости ми плен-съдба.

тъгувам мигове,
в паралелни светове
на моя земен свят.

Невиждан цвят-стоцвет,
ме сторва сто сетива
и виждам Целостта
на Всеобхватността.
Ех, че светотa,
прозрачна ми пръстта –
съм всички чудеса...

тпреди да се родя,
приключих с борбата
за власт и пари.
Не искам веч войни,
за нищо на света.
Не давам съвестта,
на никоя цена.
Кога и да умра,
оставам си пръстта.
Що друго и върха...

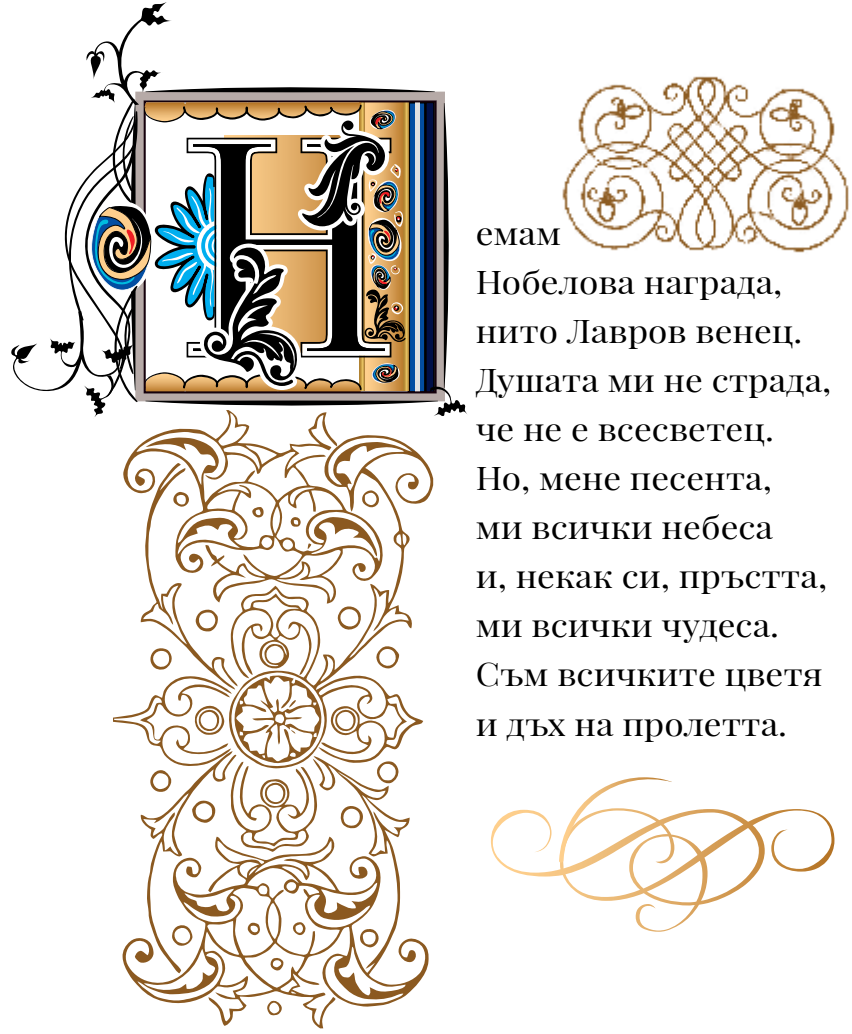
се по-смъртен ставам,
все по-тлен ми тлента.
Все по-доближавам
и гроба на пастта.
Изгубих надежда,
че съм Безкрайността.
Все по- ми изглежда,
нищожен свод пръстта.
Не искам да умра,
но, пусто съм смъртта.
Мираж и Вечността.

а тази Земя
и най-ярка звезда,
не си Космичността.
Безбройни небеса
и много над властта,
са само скромността
на йерархичността.
Всехармонията,
свещена простота.

Ех, завист, завист,
веднъж поне млъкни.
Никой не мъсти
на славеи-орли,
за туй, че са творци.
Светците вси светци,
щурчетата щурци.
И всичките звезди,
не значат две очи.
Бездарник си, нали.

Емам
Нобелова награда,
нито Лавров венец.
Душата ми не страда,
че не е всесветец.
Но, мене песента,
ми всички небеса
и, некак си, пръстта,
ми всички чудеса.
Съм всичките цветя
и дъх на пролетта.

петте си сетива,
какво знам за света.
Не съм дори искра
от Всекосмичността.
Професор на калта,
съмнявам се в смъртта.
Не виждам Целостта,
но мисля се Ума.
Умирам да умра,
за да съм Душа
на всички сетива.

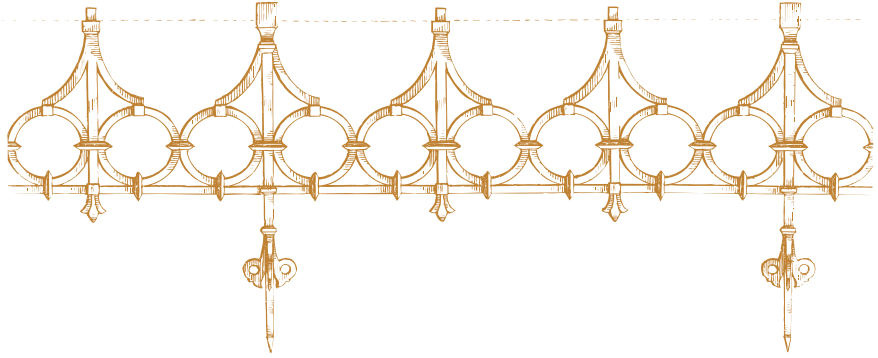

ащо той, а не аз –
злобей злост в завистта.
Всебесней бесна бяс,
да затрий съвестта.
И пуска клюката
на най-злата мълва,
че Гениалността
е тривиална мъгла.
Дори и прах в прахта,
червей бездарността.
Орли–Всевистта...

акво е Гения,
освен трудолюбието
на Безсмъртността.
Той е и труда
на мъдрост в мъдростта.
Дори и завистта,
пада на колена,
пред Гениалността
на всека простота.
Простото – ВсеДуша.

аука и Църква
се джафкат пред свещта,
оспорват верността
на Бог и Богота.
Библейска слепота,
подритвайки прахта,
твърди, че е Душа
и на Незнайността.
Научна суета,
се мисли ВсеУма...

епобедим да си
и най-умен дори,
един ден умираш.
Как и да се взираш,
да зърнеш си смъртта,
навеки си прахта.
И корен, и скала,
и цвеке, и трева,
Душа сме на пръстта.
Без гроб, що Вечността.

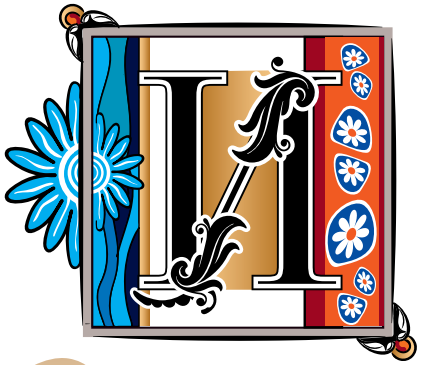
ече и не помня
изобщо бех ли млад.
Като в маскарад,
взирам се назад
и нищо не виждам,
освен празнота.
Бе ли младостта,
забрáви старостта.
Сбогом, самота,
отивам да умра.
Гроб и паметта.

а кой не помогнах
през този живот.
Какво ли не смогнах
под свет небосвод.
Раздадох себе си
на всичките сълзи.
Во жалки старини,
никой ся не вести
да каже: – Ти мя спаси,
нужен ли съм ти.
Душата ме боли...

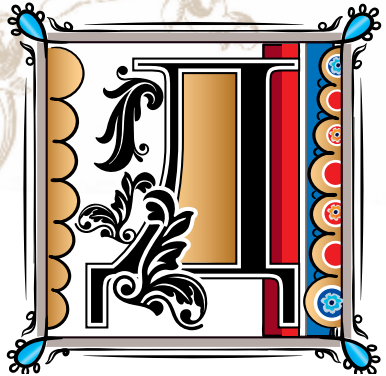
нам всички цитати,
и цифри, и дати.
Мой е всеки венец.
Но, не съм личността
на онзи свет творец
създал, и песента,
и мъдрите слова
на всека простота.
Едно е дъха,
съвсем друго Душа.
Не само прах смъртта.

всичко да имаш,
в гроб нищо не взимаш.
И златна да прахта,
безсребърник смъртта.
Едва ли любовта,
любов е без греха.
Какво ли Вечността,
ако не е пръстта.
Душата – небеса,
Душичката – сълза.

сичко е живо
и разумно.
Само глупостта,
се мисли над Ума.
Различните нива
на йерархичността,
са много над смъртта.
Частицата-Душа
е всичко, що света.
Умирам да я спася.

алай Ламата в Тибет,
нема си нищо,
но е по- до Бога
от всеки милиардер.
И без свет обет,
и без трънлив венец,
всеки един светец,
е син и младенец.
Душата ни мъдрец,
а всека прах, мъртвец.

Бог, и смъртен,
Душата старее
отпреди тялото.
И част от Цялото,
как и да живее,
живота ни смъртта.
И роби на прахта,
свободна сме роса.
Наздраве за пръстта.

тигнах до възрастта,
когато живота
нищо не дава,
а само отнема.
Взе ми младостта,
отне и любовта.
Остатъчна Душа,
влачи предсмъртността,
ад нехай, рай-змия.
Всичко, пръст при пръстта.

е знам има ли рай,
но ада нема край.
Кой ли не знай,
тази всезаблуда,
но, зарад Талмуда,
все йощ сме верността,
към Бог и Божества.
И сънце, и луна,
назаем ни дъха.
Назаем и смъртта.

ръм гърми тишина,
мълнии цепят тъма,
дъжд излива ведра.
Издън всички недра,
още вси небеса,
потом дави Земя.
Вртоп гълта прахта,
кикот вихри смъртта,
гроб спасява пръстта.
Градушка всичко смля.

оя Сила ме дари,
да съм най-обикновен
и с всичките мечти,
съм тъй несъвършен.
Най-сепла съм съдба,
съм длъжен да умра.
И пея, и сълзя,
и, просто съм пръстта.
И корен на смъртта,
сум цвеке на дъха.

самият център
на всички хаоси,
живей с Космичността,
цивилизация,
що може да живей
на всека планета
от Необятността.
Нейн е Ума
на Всевъзможността
и всички сетива.
Заради пръстта,
да низвергне прахта,
идва при теб, Земя.
Я праща съвестта
на Неизбежността.

сека една съдба,
е Галактичността
на майката Земя.
Единствено пръстта
е дъно и върха,
и гроба на дъха.
Коя ли скала,
не е нейна сълза,
в мига на Вечността.
Смъртта нема Душа.

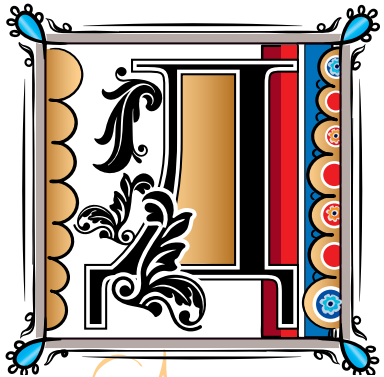
ризна ме завистта,
че знак на песента,
съм символ на Духа.
Отприщи се сълза,
и некак мъдростта,
ме рее над прахта.
При все, че съм пръстта,
се чувствам небеса.
Мога и летя,
изцяло съм Душа.

з не се срамувам,
че бех разузнавач,
и не се интересувам
от ничий подъл грач.
Не за власт властта,
жертвах си дъха
в най-тихата война.

А, зарад съвестта,
съхраних честта,
да бъда си пръстта
на родната Земя.
Сум горд со доблестта.
Поклон пред теб, сълза.

нес, избери
между вчера и утре
и не се сърди
на съдбата си,
за литнали мечти.
Каквото си сега,
това ти и смъртта.
За да си пръстта,
нужна е Душа.
Миг и Вечността.

З-а, първо лице,
единствено число,
е твойто житие
на горделивостта.
И всека суета,
той ти надменността
на все, що завистта.
Останал без Душа,
изхвърля го пръстта.
Безгробна глупостта.

емах главна роля
в живота на тлента.
Дори не бех в миманса.
Но, без да съм тълпа,
бех си личността
на мойта си Душа.
И песен в песента,
не възпех глупостта.
Низвергнат от прахта,
останах си пръстта.

исах и проза,
но съм горд со стиха,
що вае мъдростта
на мойта Душа.
Знам, че съм песента
на всички небеса
и, все пак, съм пръстта
на живата вода.
Е чест да си манна́,
що сей Безкрайността.

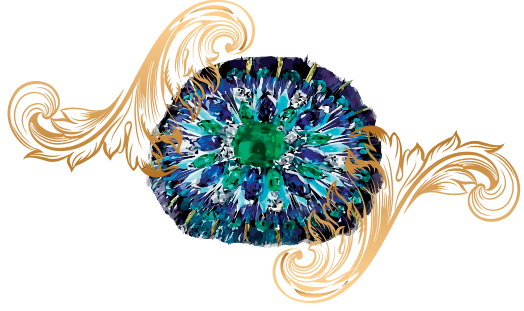

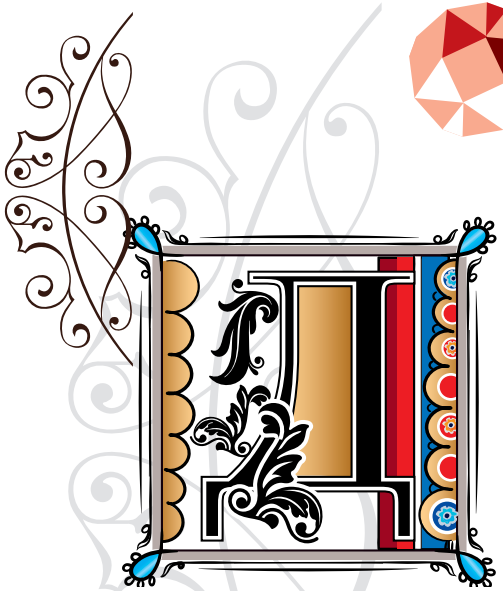
ей ли пей песента,
тъпан вие хорá.
Зурна вее снага,
грех венчава греха.
Грей ли грей младостта,
старост бърше сълза.
Откак свет е света,
назаем любовта.
Венец сплита пръстта,
корен кърми цветя.

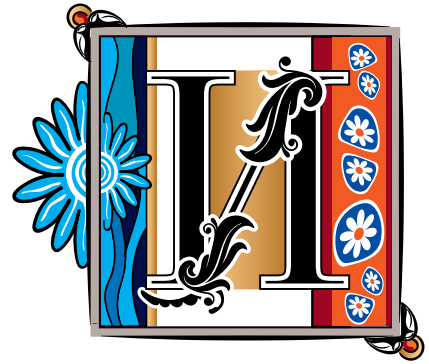

дадеш ли мечтите,
губиш и звездите.
Ненапразно смъртта
спасява ни дъха
от всичко, що прахта.
И всичките блага,
безсолни без солта.
Най-радостна сълза,
какво си без пръстта.
Без корен, що цъфнá.

етството ми бе
тютюн, тютюн и мак.
От зори чак до мрак,
безкраен црън катран.
Божем, в адов казан,
си нижехме глада,
за залъче-троха.
Живота ми литна́,
в неистова борба,
да бъда си пръстта.
Надеждата-смъртта.

Вселените умират,
но неспират да градят.
Некак всеизвират
и прераждат същността
на всецелост в Целостта.
Не воюва мъдростта.
И все по-млада
е Незнайността,
и все по-све́та,
и църната страна.
Нема смърт за смъртта.

грабчи ме старостта.
Прокуди любовта,
низвергна и греха.
Нема веч роса,
не вие се дъга,
увехна песента.
Остатъчна Душа,
едва кърпи дъха,
отвред ту́рти пръстта.
Пред мен стърчи смъртта.

мам дванайсет тела
и една Душа.
Дете на Вечността,
изцяло съм пръстта.
И сънце, и луна,
съм грех на любовта.
И извор, и сълза,
безкрая ми съдба.
Умирам да умра
за Галактичността.

ушата е паметта,
за всички животи,
на теб и съвестта.
Извиеш ли кръга
на Безкрайността
и черната страна,
ти път в Незнайността.
На добър час сълза,
пътувай с Целостта.

Прераждай Вечността.

а да си изправен,
научи се да падаш.
Как и да страдаш,
не пипай съвестта.
И в земните недра,
помни, че си Душа.
И пепел да дъха,
извергни прахта.
Не само кал кръвта,
що кръст, без свещта.

е може
да знаеш всичко.
С петте си сетива,
кой вижда Целостта.
Науката, и тя
подвива си крила
пред църната страна,
и пред Незнайността.
Не знае прахта,
какво значи Душа.

амо водата
надвива прахта.
Само Душата
е и над смъртта.
Само съдбата
жалей за дъха.
Дори небесата,
не могат без пръстта.
Що и свободата,
освен гроб-тишина.

е знам,
кога сме по-живи,
тук или в Отвъдността.
Дали сме щастливи,
щом самата Душа,
носи само Духа
отвъд Незнайността.
Има ли светлина,
без църната страна.
Живот ли ни пръстта.

ащо ли не помня
раждането си.
Смъртта ли извряка,
че веч в мен тупти.
Ревнали очи,
видехте ли сълзи,
напред съдбата ми.
Орисани мечти,
гугуках ли звезди,
че песен в мен жужи...

оментна слава
вее знамена,
гробовна забрава
вихри си прахта.
Победено Ура,
свело е глава,
сълзи на колена,
в поклон пред смъртта.
И мир, и война,
все тъй пръст пръстта.

бичах те жена,
со всичката Душа.
Ти бе за мен сълза,
сълза на любовта.
И въпреки греха,
и внуци и деца,
остана си мечта,
надвила и прахта.
Дори и песента,
немей пред Светостта.

ва, че Земята
кръжи в друга Земя,
разбираме едва
след Безкрайността.
Веднага след смъртта,
се връщаме домá,
отвъд Отвъдността.
Просто, сме деца
на Незнайността.
Носталгия дъха.

екак, като в сън,
детски смех ехти отвън.
А аз бера Душа
и чекам си смъртта.
Така и с пролетта;
напъпили цветя,
нехаят зимата.
И лето в есента,
назаем, дъх, дъха.
Всеки по реда.

бичам да съм луд,
по-лесна ми Земята.
Луд, свещен Талмуд,
ми пее в Душата.
Най-мъдрата глава,
всъщност е лудостта.
Луда и любовта,
луд мерак и греха.
Без лудост на света,
тъжна е Вечността.

довишкото хоро
се люшка мълчишком.
В простреляний поклон,
до мъртвите медали,
подрънкват пендари.
Майка си́нот жали,
булка свойот мъж.
Божем рукнал дъжд,
танцуват вси сълзи,
вдовици-очи
ридаят сам сами.
Мъка ся не свърши...

енавиждам
присвоилите си
чуждата слава.
Господ да не дава,
но, омерзение
буди так'ва съдба.
Лишените от Душа,
не са дори прахта.
Намрази ли те смъртта,
презира те и пръстта.
Без гроб, що свещта.

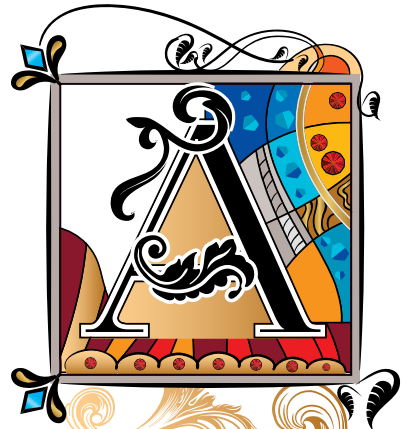

ръднах завесата
пред целата съдба
и се ужасих
от Неизбежността,
да жертва се смъртта
за всекоя Душа,
спасяваща Духа
на Абсолюта.
Дъх на Безкрайността,
сълза – Безсмъртността.

ауката ни,
е претенцията
на Всезнайността,
се има над, над света.
Смей се Галактичността,
подава ѝ ръка,
но, надменността
се зъби на Ума.
Тъй нагла низостта,
в претенциозността.

лчност се не спре,
да лъже и краде.
Завист и не спи,
завиждайки дори,
на своите мечти.
Прах и да цъфти,
е нищо без сълзи.
В две гиздави очи,
кой ся не спепели.

Ех, съдба, съдба,
от едната ми страна,
пияници пеят,

от другата страна,
комарджии беснеят.
Назаем живеят,
на кредит копнеят.

Нехаят да знаят,
гроб ли е Безкраят.
Весел ад им раят.

е вършиx две неща;
никой не предадох,
за нищо на света.
Дори зарад греха,
не лъгах любовта.
И син, и баща,
обичах песента,
презирах завистта.
Сега, во старостта,
сум горд со съвеста.

сека нощ умирам
и сутрин възкръсвам.
Изобщо не спирам,
да бъда ден в нощта
и залез в утринта.
Прераждам се в цветя
на всички семена.
Не спирам да жужа,
мерак не прецъфтя.
Съм всичко, що Духа.

абсолютна простота,
всеки умира сам,
насаме пред смъртта.
Всека една Душа,
пренася на мига,
мигновено Духа
во Абсолютността.
Абсолюта ни баща,
и майка, и стреха,
Значи – Разумността.

атерия нема,
всичко е енергия.
И дванайсетте ни тела,
са информация
на Промисълта.
И дух, и съдба,
енергия и смъртта.
Енергия – Душа.
Абсолют – Духа.
Тотала ѝ пръстта.

т милион години,
тук, на таз Земя,
има извънземни
всеразумни същества.
Те са прозрачността
на всичко, що Духа.
Дошел е мига,
да ни кажат вида
на най-Незнайността.
Край на завистта,
и алчност, и война.

зпълних до една,
всека моя мечта.
Бех и песента,
бех и любовта.
Безгрижен грех в греха,
летех с греховността.
Мерак не кандисá,
не насити се прахта.
Отивам да умра,
дано спася смъртта.
Благородник – пръстта.

Аз съм
скритата енергия
на пространството
и Всевакуума.
Организация
на материята,
съм информация,
от най-свише ниво,
какво е било,
е, и ще бъде.
Неведом съм всъде...

при да се съмняваш
в извънземните,
по-умни същества.
И да се надяваш,
не е сам света.
И Дух, и Душа,
прозрение Ума.
Тотал — Промисълта.
Гроб нехай дъха.

а нашата Земя,
освен човечността,
живей Незнайността.
Т'ва, че не виждаме,
изцело Целостта,
не значи, че пръстта
не знай Прозрачността.
Бела е кръвта
на всички Божества.
Не завижда Духа.

Имаш ли врагове,
не си на Земята.
Немаш ли страхове,
не чувстваш Душата.
Не си ли свободата,
изгубил си Духа.
Без да си смъртта,
не си бил дъха.
Забравиш ли пръстта,
развей прах ти прахта.

Непрекъснато
се ровим в пръстта,
да найдем Ума
на пра-прадревността.
Копаем паметта
и стрескаме света,
че знаем същността
на Изначалността.
Сред кикот на смъртта,
кикоти се прахта.

х, любов, любов,
докле разцъфтехме
и прегорехме.
Що у́бав плод бехме,
що ошаф стана́хме.
Дори не разбрахме,
живи ли бехме
или измрехме.
И, все пак, поживехме,
каквито си бехме.

огато имах пари,
бех пълен с приятели
и най-красиви жени.
Сега, во старостта,
ведно со бедността,
самувам с мъдростта,
съм сам в Духовността.
Нема я прахта,
нема глъч-суета.
Останал по Душа,
сум тайнство на Духа.

ак исках любовта,
да бъде ми съдба.
А тя се вкопчи в плътта
и я сграбчи греха.
Надви и мъдростта,
надви и светостта.
Танцува уж с дъха,
флиртува зад гърба.
Мами и верността,
лъже, дори смъртта.
Блудница прахта.

зкуфели,
болни амбиции
се бият за властта.
В безумна суета,
замерват се с прахта.
Надменни в глупостта,
надскачат си смъртта
и грохват в пропастта
на Неизбежността.
Геена зей пастта.

урна младост-радост,
жална мъка-старост.
Бе, що бе греха,
сбръчка се дъха.
Все по-смърт смъртта,
все по-гроб пръстта.
Докле пропълзя,
живота литна́.
Назаем Душа,
мерак не умря.
Безсмъртен Духа.

омни, че водата
е много по-древна,
и от Земята,
и от Слънцето ни.
Майка на пръстта,
тя ни преддъха.
Едва ли и смъртта
е жива без вода.
Ври и въздуха,
нищо без роса.
И, що гроб без сълза.

акви не неволи,
преживяхме, сълза.
Кой не ме помоли,
да му подам ръка.
Спасих не една съдба,
за нищо, от доброта,
зарад човечността.
Как никой не призна,
че бех им песента,
в най-тъжните времена.
Прости ми, Светота.

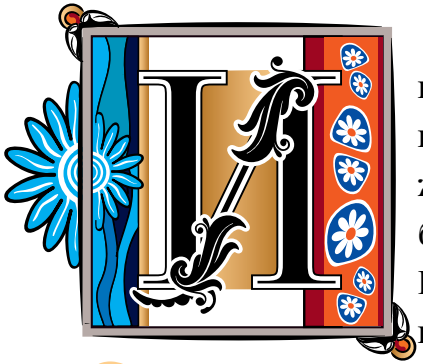
ече не разбирам,
кога съм буден
и кога сънувам.
Просто, съществувам
во мечтите си
и некак ликувам,
сбъднал вси сълзи.
Две влюбени очи,
кичат ме звезди
и песен пей, жужи.

се по по-трудно
вдевам пъпната връв,
стине веч буйна кръв.
Все по-мъртъв е греха,
все по-смъртен и дъха.
Все по-тъжна любовта,
чемрей мерак в самота.
Все по-близо ми смъртта,
все по-гроб и пръстта.
Не се бега от прахта.

а да си личност,
требува си Душа.
Но, за да си Душа,
нужен е ВсеДуха.
Всекоя съдба
е живот на смъртта.
Какво и да пръстта,
по-древното вода.
И роб, и цар, дъха
все тъй е грех в греха.
Умирам да греша.

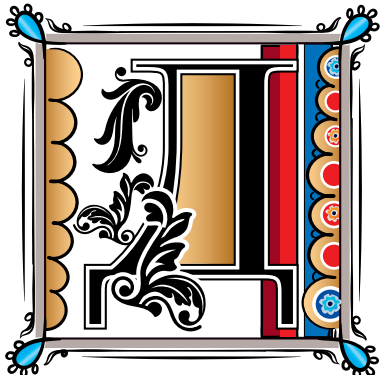

под прикритие,
и съвсем наяве,
живех за съвестта,
бех дух на мъдростта.
Кажи, коя борба
времето не отвя.
Презирам те Ура,
мразя всека война.
Не мога да умра,
без да съм Душа.

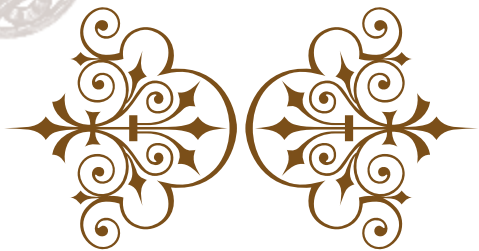

ема вечен живот,
вечна е смъртта.

Непрестанен възход,
Душата – свобода,
Духа – посмъртността.
И грех да любовта,
мерак Безсмъртността.
Отпреди пръста,
сме корена вода
на Изначалността.

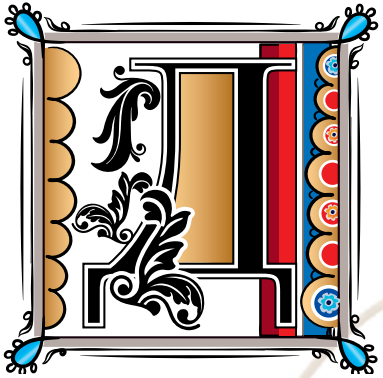
оброто,
уж всичко надвива,
злото не си отива.
Планирани войни,
избиват вси мечти.
И Феникса дори,
прахта не победи.
Безрадостни очи,
лелеят мирни дни.
Звездопад сълзи...

е ща безсмъртие.
Искам да погреба
навеки завистта.
Низвергнал и прахта,
да бъда свобода
на неподкупността.
Умирам да умра,
за да съм съвестта
на всечовечността.
Не мога без съдба.

окторе кажи,
след като спаси
и мен, и кой ли не,
дали не виде,
Бога Бог ли е.
Защо, кой как умре
и не си дойде.
Душата Дух ли е,
Духа ни жив ли е.
Сме Небитие.
Вервам в теб, докторе.

бичах любовта,
но не надвих греха,
мерак стопи дъха.
Влюбих се, грехота,
нагон ме облада,
любих чужда жена.
Помислих, че летя,
оказах се в калта.
Заради похотта,
съсипах съвестта.
Подлец съблазънта.

ъдбовно съм орисан,
да бъда под ръка
на некадърността.
Какво и да реша,
тя всъщност, е властта.
И, щом не угодя,
съм черната овца.
Равнило да смъртта,
отгоре е прахта.
Е, нема свобода.

ащо ми слава
и разни почести,
прахта, що не покри.
И най-велик да си,
пръстта, кой не зари.
Без влюбени мечти,
Душата не лети.
Мерака пей-жужи,
щом греха разцъфти.
Дух, що не сътвори.

ризнат за Пророк
во Родината ми,
не искам да съм Бог
на всичките звезди.
И скрит в Безкайността,
над всяка суета,
сум Гений на Духа.
Ембион на смъртта
и Вундеркинд ще умра.
И Космос съм пръстта,
ми Аура Дъха,
на всичко що Зъмя.
Без гроб, що Вечността.

ърховен интелект
ни е създал, съдба.
Еволюцията
е измишльотина
на безхаберността.
Самата ни Де-еН-Ка
е втъкана така,
че и паметта,
и Изначалността,
и Безкрайността.

Върховен интелект
е вдъхнал и Душа
на Всемѝра и Дъха,
живеца и смъртта.

Конструктор на Духа
на Необятността,
хаоси Хаоса,
Космоса и Земя,
не само пръст пръстта.
Разбра ли ме, сълза

ткраднаха
ми времето, съдба.
Не мога да върна
мига на Вечността.
Се лутам низ кръвта
да найда си смъртта,
та белким отлетя
во Незнайността.
Отвред е самота.

з съм цирков паляч,
смеха на тъжен плач.
С безбройни салта,
замествам факира
и свиря на лира.

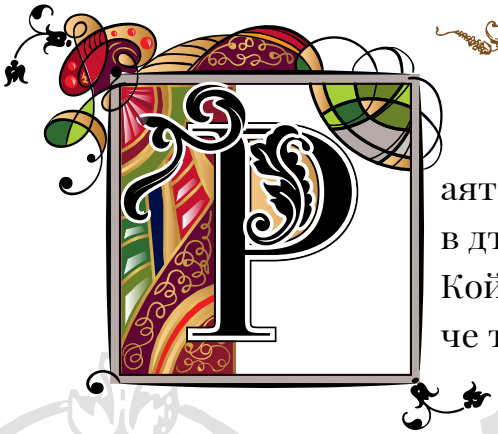
И в ада на рая
смешника играя.
Какво ли не зная,
но, момче за всичко,
съм смешният чичко...

ивех живота си,
не зарад медали
и помпозна слава –
бех лава на пръстта.
С достойнство – Душа,
умирах за честта,
че бех и́ съвестта.
И грех на любовта,
бех и́ и светостта.

е мога да предскажа
с нищо бъдещето,
защото е минало
отпреди Вечността.
Не знае младостта,
какво е старостта.
И бъдни времена,
живота е смъртта.
Не спирам да летя,
навек с Безкрайността.

аят се намира
в дъното на ада.
Кой да подозира,
че там се най-страда.

И нема отрада
нийде за любовта.
Дори невинността,
си плаща за греха.
Кат всека свобода,
умира и смъртта.

а да си поет
на всички времена,
напиши стиха,
казващ, как Вечността
да превърне дъха
в безкрайната Душа.
Да не сме смъртта,
да няма я прахта.
И, как и любовта,
да бъде съвестта.

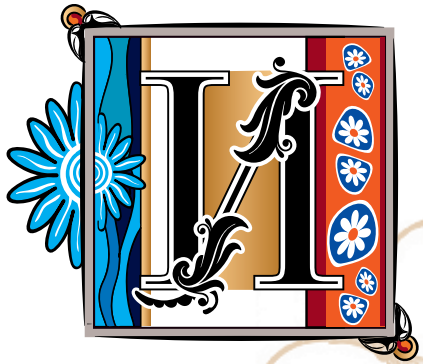

ак и да живееш
и твой да е света,
един ден умираш,
защото си прахта.
Но, дори и смъртта,
не спира песента,
когато е сълза,
най-вечна на съвестта
и не хленчи плача.
И брег в Незнайността,
ридание пръстта.

олко пъти умирах
и не помня вече.
Как ли не се взирах,
да видя Кръговрата,
но нищо не видях.
Аз ли бех съдбата
или съм Душата,
дори и не разбрах.
Но помня, че летях...
Боже, колко пях...

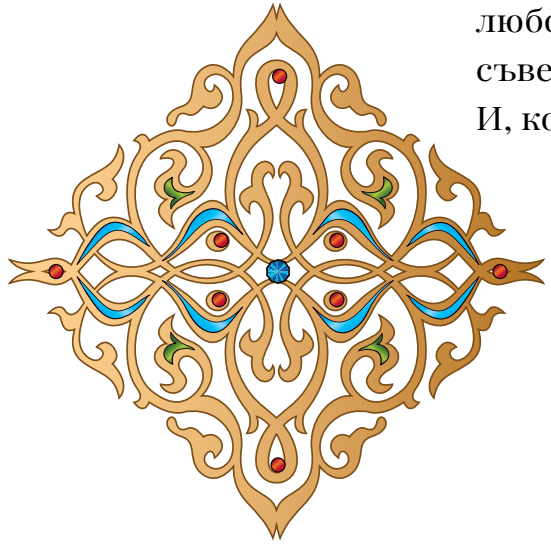

не от птичи,
а от Божи поглед
се вижда, че прахта,
съвсем не е смъртта.
Да си Незнайността,
требува си Душа
и много след мига,
дори на Вечността.
Не тичай пред пръстта.

т мъдростта разбрах,
че ако немаш страх,
лишен си от смелост.
И златна да си прах,
като си без дъха,
целост ли Целостта.
Признай си, без греха,
любов ли любовта,
съвест ли съвестта.
И, кой си без Душа.

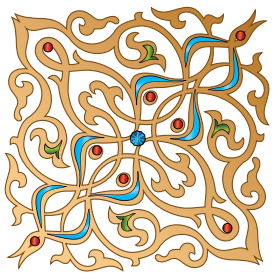

аков грех
има мойта майка,
че е отгледала
четири деца,
с мотика и земя.
Що друго светостта,
освенто верността,
към род и дом-баща.
Без майка, що дъха.

огато открием,
Божествената
частица, създала
живота на света
и после, щом найдем
и тази на смъртта,
ще съживим прахта.
Ще бъдем Божества,
над всека Богота.
Боже, каква раи́,
ще ни Безсмъртността.

ори Незнайността
ми пее песента.
И Черната страна,
цитира ми стиха.
Не, че съм мъдростта,
но и Безкрайността,
немее пред Духа
на моите слова.
Сум горд, че съм дъха,
на Споделеността.

най-несъвършен,
и най-обикновен,
аз съм бащата
на децата си
и дедото
на внуката ми.
Те са мойте мечти
и бъдни иднини.
Дано на гроба ми,
да има две сълзи...

ече и не помня,
дали се прераждам,
или съм пръстта
в мига на Вечността.
Но, ручейче-вода,
все тъй съм и роса,
в греха на любовта.
Отколе песента,
ми ромона-Душа.
Бълбукам ем ръмя.

без властта на властта,
всеки лидер-вожд
е сенка на прахта,
нищожен без Душа.
Докато Мъдростта
и в пълна самота,
е просто личността
на всички племена,
за всички времена.
Дори и смъртта,
се плаши от Ума.
Не гине Същността.

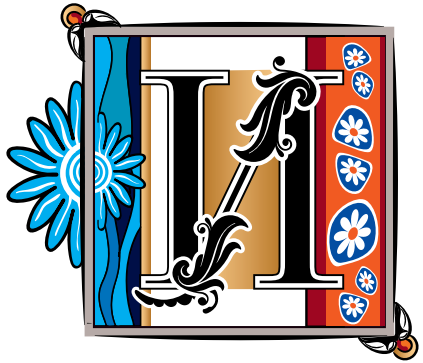
з съм Прометей
на Духовността.
И огъня-вода,
просто съм жарта
на всички времена.

Ра́зпната съдба,
връз кръста на дъха,
съм горд, че съм свещта,
на гроба на пръстта.
Е чест да съм сълза.

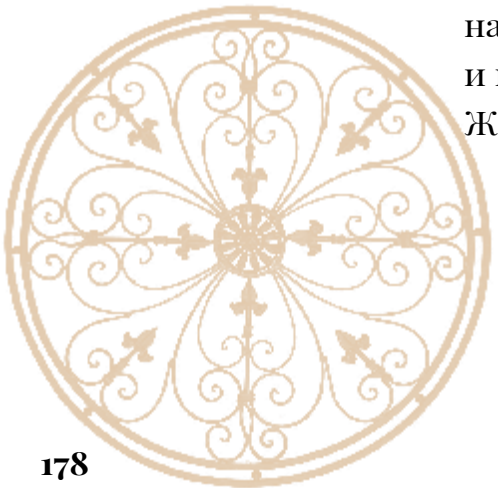

ака
и не написах
песента на смъртта.

Просто, не кандисах
да пея за прахта.
Ме молеше кръвта,
но не склони дъха.
И кал от калта,
останах си Душа.
Молитва на свещта,
не мога без пръстта.

маме седем тела
и денонощно
ги пази смъртта.
Изхвърлят ли прахта,
метаморфозата
ги сторва свобода
на Галактичността.
Всеки е небеса
на майката Земя
и гроб-страж на смъртта.
Живот - Безкрайността.

ив ли съм, умрех ли,
вече и не знам.
Толкова съм сам,
че чувам, как дъха
хрипти издън смъртта.
Сред толко самота,
немее и прахта.
Моля се, пръстта
да спаси гроб-тъга.
Е-ех, деца, деца...

юбовта на смъртта
винаги убива.
Не вервай на прахта,
че била щастлива.
Живеца да дъха,
пак не е Душа.
Война на обичта,
убийца ревността.
И ВсеГраал-манна́,
кой надви пръстта.

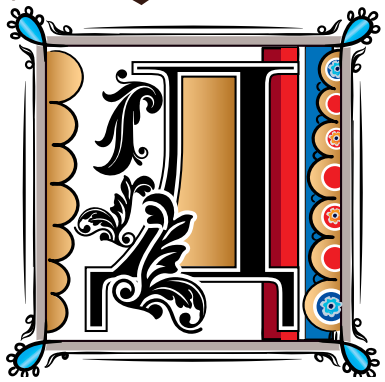
илата ни дава
толкова, колкото
можем да понесем.
Какво да поберем
во гроба на дъха,
освенто скелета
на мъченик-съдба.
Великите дела,
са много над смъртта.
Духа, трижди Душа.

али торен бръмбар
или горд орел,
всеки е живел,
според полета
на своята съдба.
И да лети прахта,
не значи Душа.
Живей и тлей така,
че да помни те пръстта.
Гроба, не само земя...

езкрайни, незнайни,
най-тайни общества.
Злокобна, кобна власт,
навсекъде властта.
С подмолност и война,
надлъгвайки пръстта,
планират идността,
надскачат си прахта.
Парите на кръвта,
се мислят за Душа.
Енигма на смъртта,
безсребърник Духа.

ори да нема Бог,
естеството му,
значи истината.
Но, тук на Земята
и всичко да прахта,
истината е смъртта.
Не лъже и пръстта.
Другото е вода
на Изначалността.
Извор Безсмъртността.

сички умират.
Едни постепенно,
други внезапно,
трети навреме.
Не можем да спреме
Неизбежността.
Без Дух и Душа,
дъха, просто смъртта.
Всесилна да прахта,
свещена пръст пръстта.
Гроба ѝ Вечността.

скам да знаеш,
какво правят
слуховете навред.
Само мълвата
на клеветата,
убива на мига,
дори и любовта.
Шушу-мушу, с лекота
надвива и прахта.
Великата лъжа,
обаче е властта.

армично съм съдба
и дъх на любовта.
В мен, и песента,
и същността-Душа.
Гордея се с Духа,
на туй, що съвестта
и знам, че съм смъртта.
Обичам Вечността,
мразя навред прахта.
Аз съм Незнайността.

деализма ми умря,
убиха песента.
Кикоти се прахта,
се гаври со смъртта.
Гроба и не разбра,
защо скърби пръстта.
Разперил рамена,
кръст нехай свещта.
Чемрей ми съвестта,
не буни Дух свестта.
Ех, съдба, съдба...

тричайки Гения,
твърдите, че съм луд.
Но, всеоткровения,
лудите са светци
на всички хаоси.
Творци на мъдростта,
те са вглъбеността
над власт и суета.
Без лудост в мисълта,
нима Ум, разума...

ко аз съм Бога,
бих низвергнал прахта.
Разчекнал болестта,
бих дарил песента
с възможност за Душа.

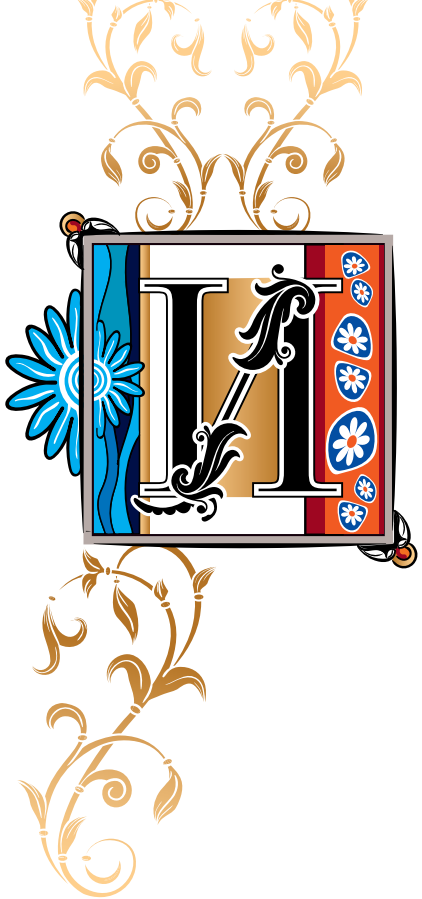
Доразвил греха,
разпарчосал кръста,
за да цъфти свещта,
бих възкресил смъртта,
да пее гроб с пръстта.
Бих пуснал Вечността...

тричаш да съм Гений,
че според теб съм луд.
Ти си всепрочут,
но, аз съм песента,
че даже под снега,
кокиче пролетта.
И твой да е света,
аз съм над прахта.
Сред простосмъртността,
луд – Гениалността.

Бех толкова богат,
крилат со бедността,
че дори прахта,
стои на колена
пред моите дела.
Едва посмъртността,
призна, че бех Душа
на всека простота,
во непреходността.
Сум горд, че съм пръстта.

Изпълних съдбата
от А до Я.
Нарадвах Душата,
не предадох Духа.
Напук на борбата,
за власт и пари,
бех всъщност мечтата
на всички звезди.
И в гроба дори,
съм светци-сълзи.

редло́жи Вечността,
Вечност да е прахта,
а тя ѝ се изсмя.
Неведома била
над всичко на света.
Живота и смъртта,
дефакто, била тя.
Ядоса се пръстта,
кихна и я отвя.
Водата я заля.

сички сме луди,
но в различно време.
Щем, не щем,
лудей ни лудостта.
Най-луд е Гения,
щом люби мъдростта,
луднал по любовта.
Мерак на съвестта,
лудетина Ума.
Бърльок и Вечността.

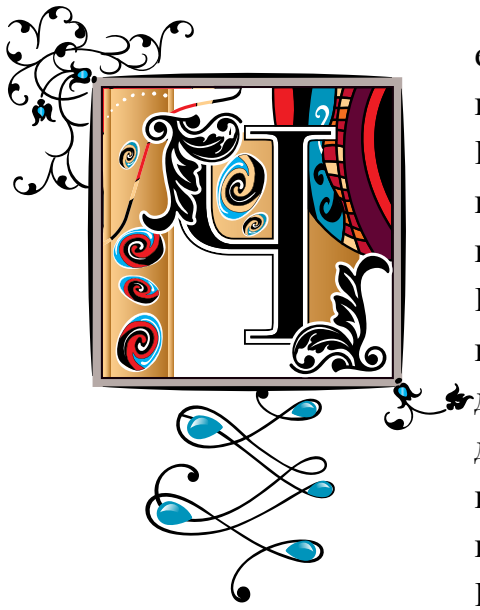

ъздавах
и не продавах.
Обичах дъха,
бех верен на Духа
и всичко, що Душа.
Да си съвестта
на Духовността,
е свише Богота.
Все тъй съм пръстта.

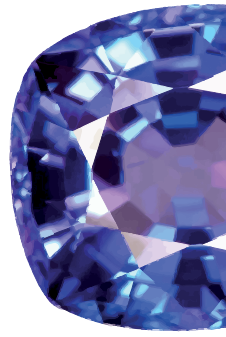
тига. Има нещо
по-напреднало от нас,
както сме ние,
по-напреднали,
от разните мравки
и растения.
Без грам съмнения,
не е един света.
Дори Безкрайността,
съвсем не е една.
Многобожие Ума...

есто се чувствам,
като Диоген.
И най-несъвършен,
все търся Човека
и не го намирам.
Но, обнадежден,
и за миг не спирам
да паля фенера,
дано да намеря
прашец човещинка,
но срещам мерзостта.
И днес, кат в древността.

ожик е,
а аз съм сам, сърце.
Далече от деца
и внуче светлина,
посрещам светостта
на Божата Душа.
Пред празнична софра,
разчупвам хлеб-сълза,
късмет ми, самота.
Закон, всека съдба.

Когато разбереш,
че си заменим,
ще си непобедим.
И, ако парите
не са ти всецелта,
ще сбъднеш мечтите,
като на шега.
И Цар да дъха,
Душата – чудеса.
Бъди си Духа.

Изповедах се, съдба.
Признах всичко за греха
и страстта на любовта.
Казах и за песента,
че тя ми и стиха.
Коленичих пред пръстта,
че ми люлка и сълза.
Не излъгах съвестта
и проклех навек прахта.

Всичко ми прости смъртта.

ема справедливост,
уби я властта.
Бич-несправедливост
вилней, уж свобода.
Дори и Вечността,
е робство на прахта.
Каква и да борба,
назаем суета.
Всеки тъпче пръстта
и надскача смъртта.

иляда годишна
маслина, ми мене
изповедалнята.
Прегърнал ствол-съдба,
целувам вей-листя
и божем Вечността,
прощава ми греха,
че искам песента.
Търкулвам се сълза,
никна филиз-Душа.
Изцяло съм Духа.

Нема случайности,
всичко е програма.
Безброй потайности,
са пълна измама.
Дори небесата,
не са над Душата.
Само Кръговрата,
е кръг на съдбата.
Дух – Необята,
закон – Всеобхвата.

Живата вода
е информацията,
за всички чудеса.
Дори и дъха ни,
нейна плът-сълза.
Вътропи на смъртта,
тя ни, и Духа,
и пръст, и Душа.
От Изначалността,
тя ни и Вечността.
Без нея, прах кръвта.

нергийно поле,
ни Бог и битие.
Дух-небитие,
то ни и Душата,
навред под Слънцата.
Не може съдбата
да го промени,
нито со сълзи,
нито за пари.
Земята не кърви.

апук на прахта,
надживех те суета.
Сум горд со песента,
щастлив, че съм стиха.
Извътре Вечността,
ми мене, и дъха,
и всичко, що смъртта.
Съм, всъщност мъдростта
на Дух и Душа.
Не вервам, но летя.

росяк и господар,
живех за песента.
Всесветий Божи дар,
всека една жена
бе ми и любовта,
и грех на светостта.
Мерак не поумня,
раздаде си дъха
на не една сълза.
Духа, не е съдба.

ивей ми се живот,
преливам от възход.
Дори и да умра,
съм свещ на Вечността.
Влюбен в любовта,
греха ми – обичта.
Всекорен на Духа,
изцяло съм Душа
и на Безкрайността.

ко во старостта,
те сграбчи любовта,
това е светостта,
изцяло на Духа.
Люби ли те жена,
връз прага на смъртта,
стъписва се прахта
и всезадгробността.
С Душа ли ти греха,
безсмъртна Вечността.

и си мойта
Лебедова песен,
нека те изпея.
Колко ще живея,
не знае съдбата.
Ти чуй ми Душата
и Духа во нея.
И да спра да пея,
допей ми мечтата.
Навеки да си свята.

Господи,
какво искаш от мен.
Как може да съм в ада,
като си в сърцето ми.
Душата ми страда
от всеподлостта
на райската змия.
Къде е любовта,
да ми спаси греха.
Тъй искам да летя,
прегърнал обичта.
Кажи, къде греша.

Хората са щастливи,
ако са идиоти,
или полуживи,
безропотни роботи.
Има и нещастни,
напълно подвластни,
удобни, прекрасни.
Другите са ясни
на тайните власти.
Плюскайте пасти.

ел живот помагам
на нечий интерес.
Зер чудо е, че днес
съм си со мъдростта
на мойта си Душа.
Признат преди смъртта,
веч надживех прахта.
Прегърнал дъх в Духа,
готов съм да умра.
Ми съвест Вечността.

двете си очички,
нос, уши, уста,
защо ли се мислим
Богоподобността.
С петте си процента,
от Всецелостта,
дали не сме слузта,
в дебелите черва
на Неизвестността.

Докога ли Ума,
ще да ни глупостта.

аруших баланса
на свойта си Душа
и зарад миманса
на безличността,
обидих любовта.
Ме сграбчи похотта
на немощ в старостта
и грешник в греха,
нараних Духа
и съвест в съвестта.
Омерзи ме кръвта.

азочарован съм
от човечеството,
защото съм човек
и човечността,
ми същност в същността.
Отчаян е света,
от продажността
на Бездушността.
Борба за права,
нема свобода.

редсмъртна светлина,
внезапно ме заля.
Безброй, безброй Слънца
на Галактичността,
дариха ме с крила
и падаща звезда,
съзрех Разумността,
отвъд Безкрайността.
Рояци Вселени
ме реят сълза.
Неземна свобода,
съм полет на Духа.

ей се дъжд, а аз вървя
насред гробовността,
да видя гроба
на майка и баща.
Сред толко самота,
впримчен в задгробността,
ме вцепени Ума.
Се свих на колена,
ме укор разрида.
Стоех пред съвестта
на род и Вечността.

ауката трепери.
Учени с кариери,
махат бариери.
Нехаят Целостта,
мерят Безкрайността.
Твърдят, че взрива
създал е света
и знаят, как Ума,
най-веч е глупостта.
Куку лудостта.

аждаме се роби,
и мрем като роби
на змейове-пирати,
от Галактичността.
Чипират ни съдбата.
Бъркат в Душата
и кормят Духа.
Се гаврят со смъртта.
Помощ свобода,
помилуй ня сълза...

ролетна омала,
омайва ми дъха.
Душа премаляла,
едва крепи Духа.
Нега разцъфтяла,
лудей пролетта.
Любов закопняла,
жужи Светота.
Аха, да полетя
и полет прецъфтя.
Миг и Вечността.

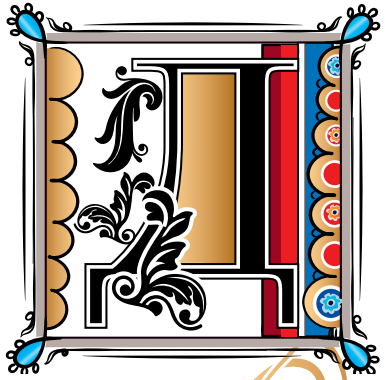
а кой ли не помогнах,
кого ли не спасих.
И всичко що смогнах,
со всеки споделих.
Дори на завистта,
подадох и́ ръка,
отхапа ми я тя.
Неблагодарността,
затри ми любовта.
Чемрея в самота,
умирам да умра.

з съм онзи идиот,
който и в греха,
обича Светостта.
Дете на песента,
син съм на любовта.
Светец с наивността,
съм принц на съвестта
и мразя мерзостта
на всека суета.
Свобода по Душа,
наивник ми Духа.

тдавна пролетта,
за мене прецъфтя.
И лято прегоря,
и тихо в есента,
окапаха листя.
Затрупа ме снега
и всичко побеля.
Лавина в пропастта,
съм преспа над върха.
Безмилостен кръга.

а ще и да умре,
завистта жива ще е.
Всичко да съсече,
ревност нема да спре.
Геената дори,
алчност и не надви.
Прахта и да цъфти,
мъртвите очи,
не ронят сълзи.
Господи, прости.

да умре човек,
може да е жив
с делата си навек.
Пътя на смъртта,
покрит е с дела.
И в задгробността,
върши́ добрини
и на вси злини.
Безсмъртността не спи,
звездите ѝ очи.

ъм без грам суета,
изхвърлих завистта.
Комита-фукарά,
презирам алчността.
Не искам подлостта,
съсичам я на мига.
Обичам песента,
пея за любовта.
Цар на радостта,
съм всека доброта.

най, споделеността
е и над любовта.
Мерака на греха,
е всъщност песента
на румена сълза.
Откак е свет света,
Ин и Ян дъха.
Зат'ва и съвестта
е над, над Вечността.
Не си пилей смъртта.

ожей, и аз бех млад,
и силен, и фъркáт.
Целувах любовта
и бех грех во греха.
Ведно с куп времена,
подгонил Вечността,
се срутих в старостта,
грохнах во мъдростта.
На прага на смъртта,
чекам Безкрайността.

ълшебство е,
да си млад и богат.
Е свръхжесток кошмар,
да си много стар,
всебеден и болен.
Но, най-прекрасно е,
да си млад и богат,
а да изглеждаш,
като беден и болен.
Да се радва завистта,
да те тачи прахта.

нергийно поле,
хич не ми се мре.

Безбройни върхове,
искам да съм небе.
Сърце на Вечността,
просто, да съм Душа
на Безсмъртността
и Дух да ми Духа.
Знам, че съм смъртта,
не спирам да жужа.

е бъркай нивга
цивилизация
с човечество.
Цивилизации,
колкото си щеш,
човечеството е едно.
При всичкото добро,
злото си е зло.
Хиляда на сто,
нема общество
над третото око.

свен събиране
и умножение,
има изваждане
и деление.
Забравиш ли това,
губиш съвестта.
А немаш ли Душа,
презира те смъртта.
Макар и два на два,
гроба – Вечността.
Защо ти пепелта.

акто
и да го наречеш,
за да получиш,
требва да дадеш.

Само в любовта
нема правила.
Обичам я в греха,
мразя вси номера,
на нейната сълза.
Да ще и обичта,
мерзавец ревността,
подлец завистта.

оре. Плаж. Аз и Тя.
Нема друг на брега.
Нега милва свента,
руменей светота.
Страст разжари страстта.
Ад ни свлече в греха.
Рая вей любовта,
сме едно Аз и Тя.
Прилив разля сълза,
отлив отми мига.
Дъга, рей се мечта.

апали свещ за мен,
когато си ида.
Не чекай Видов ден,
нема да те вида.
Ревнива в ревността,
засей гроба с цветя,
посмъртно да цъфтя,
задгробно да жужа.
Знаеш, че летя,
уважи смъртта.

амислял ли си се,
че освен за да умреш,
защо си роден,
тук на тази Земя.
Какъв е този стремеж,
да сме пръст при пръстта,
когато сме вода
от Неизвестността.
Дали не сме храна
на Неизбежността
и има ли Душа
гроба на Вечността.
Жив ли ще ни Духа,
ако умре смъртта.
И кой ни сглоби Ума
со сичките клетки
на човечността.
Човек ли е Дъха,
или сме съня
на Случайността.

Смисъл ли ни, съдба.

е ме питай защо,
но йощ обичаме,
най-вече да мразим.
Да тъпчем и газим.
Хиляда на сто,
око за око,
е йощ нещо добро.
Ако не спрем да мрем,
заради мъст в мъстта,
ще сме низостта.
Обичай обичта,
за да си любовта.

аз съм бил млад.
И бебе съм бил.
Бил съм и дете,
най милото момче,
на майка и татко.
Съм гукал тъй сладко.
И аз остарех.
Къде ли не бех,
какво не видех.
Но, сега в старостта,
искам да си умра
у дома. У дома,
сред внуци и деца.
Прости ми, самота.

авиждаш и мразиш,
заради обичта,
да властваш над света.
Та вси пари и жени,
да са ти под ръка
и ти да си греха,
за гавра с любовта.
Точно и затова,
те сторва прах смъртта.
Пепел и алчността.

дновременно
и тленен, и вечен,
обречен, човечен,
съм всичко това,
що значи Богота.
В безброй времена,
в най-разни тела,
съм и песента,
и вселюбовта.
Без минало и идно,
неспирно съм сега.

тици и зверове,
пеперуди и пчели,
и червеите дори,
не пречат на пръстта,
да бъде си земя.
А всичките цветя,
знаят, че са мига
и дъх на Вечността.
Приживе са роса,
посмъртно са дъга.
Човека е война.

дваш на таз Земя,
за да те обучи,
да си Отвъдността.
Безсилна е прахта,
да спре Незнайността,
да бъде ни смъртта.
Душата и Духа,
са Безсмъртността
на всичко, що дъха.
Не мре Безкрайността.

авиждай ми, завист.
Мрази́ ме, ненавист.

Пространство на Духа,
надскочих си прахта,
се слех со Вечността.
Духовна свобода,
се рея с љубовта.
Свещена простота,
сум свише песента,
ме пей Безмерността.
Завиждай, суета.

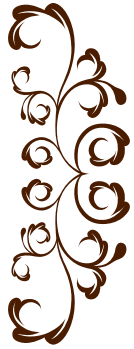

еподносимо е
да си немаш никой
или да имаш всички
и да си съвсем сам.
От опита го знам.
Не спрех да зова,
и внуци, и деца,
во родова къща.
Ехо не отвръща.
Защо ми вси блага,
без родна пръст в пръстта.
Гроба свръхсамота.

ред моите стиховé,
имах доста време,
да си създам врагове.
Но, и без Богове,
се чувствам най-добре
в бури и ветрове.
Напук на завистта,
бех си песента
и кой ли не я пя,
на всички времена.
Не плаши ме прахта.

з съм Разума.
Луд –Гений свободен,
мога и летя.
Прераждам се с дъха,
да любя и творя.
Агнец на Вечността,
навеки съм Душа.
Съм Бог на съвестта,
над мен Промисълта.
Над всичко Всемощта.

ре́чове пеят
сред летна тишина.
Влюбени копнеят,
да чуй ги любовта.
Ми спомнят младостта
на моята съдба,
кога, зарад греха,
не спирах да жужа.
Как всичко прецъфтя
и грохна в старостта.
Живота е смъртта.

т древно робство
идеш Цръкво моя,
но носиш дар златен
с молитвата твоя.
Те крих во недрата
от чуждите вери,
те вех в небесата
над мерзски завери.
Без сънце в Душата,
ни кръст, ни свещ свята.
Си ми Светотата.

старех, и не спрех
да вервам в добротата
на човечността.
Не ме съблазни властта,
не предадох любовта.
Безсребърник-съдба,
останах си пръстта
на всичките цветя.
И капчица дъга,
все тъй съм йощ дъха.
Изживех си греха.

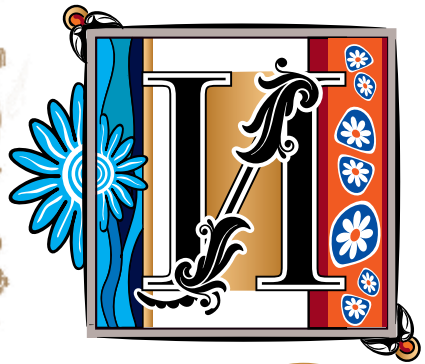

ема църни дни,
има бели нощи
и всичките звезди,
значат свети мощи.
Пожаро се гаси,
но тръгнат ли води,
потоп, кой спаси.
Влюбени очи,
нехаят греха си.
Любов, на кой прости.

ислех си, че знам
какво е любовта,
но просто ме е срам
от Промисълта,
че и тя е прахта.
Сега, во старостта,
сред пълна самота,
знам, знам, че тя
е трижди обичта
на майката Земя.

скам да знам,
като постигнем всичко,
какво следва после.
Ще сме ли пръст-Земя,
ще има ли небеса
или Безсмъртността,
ще нехай любовта.
Ще съм ли йощ Душа,
отвъд космичността.
Бела, щом ще кръвта,
ще видим ли Духа
на Безпределността.
Ще имам ли мечта.

е знам защо,
но мъжа си мисли,
че той е Силата,
що е над съдбата.
По-силна е жената.
Тя ражда децата
и е кърма́та
на Духа в Душата,
връв тъй, тъй крилата.
Светица Всесвята,
майка - сълзата.
Свещица - горката.

екак съм на брега,
бряг на любовта.
До мене младостта,
в изящна голота,
лудува с радостта.
Мерак на старостта,
жадува я в кръвта
и търси си греха,
потънал вдън земя.
Препълнени очи,
плачат без сълзи,
немощ мя спепели.

реховете
винаги ни застигат
и без да мигат,
си отмъщават.
На никой не прощават.
Страховете
всекиго предават.
А тез, що продават
за блага съвестта,
не ги ще и прахта.
Хаймана тлента.

ътувам в себе си,
да зърна любовта,
но срещам самота.
Извътре пустошта,
ме тегли в пропастта
на Неизбежността.
И ни една сълза,
не протегна ръка,
да спаси старостта.
Единствено смъртта,
ми маха с крила,
че близо ми мига...

евнувай мя жена,
греха ми веч умря.
Убий и любовта,
зарий я до смъртта.
Ликувай връз пръстта,
смачкай ѝ и скелета.
Оглозгай и прахта,
въргаляй ся в бесá.
И в посмъртността,
ще бъда Дух с Душа.

Ех, мой роден Петрич,
израснах с песента
на кре́човете ти
и бех и́ любовта
на славеи-светци.
Летех и с орлите.
На Струма с водите,
в Тракийското море,
Олимп ми брег-небе
на Бог и Богове.
И в бури-ветрове,
Беласица ми бе,
Цръква, ем житие.
Обичам те сърце.

гейзер на върха,
и извор, и река.
Безбройни езера,
и бурните моря.
Снежинки и дъжда,
снега и леда.
Небесната манна́
и врелата сълза,
всичко е вода.
Низвергнала прахта,
какво ли не пръстта.

олко по-старея,
все по се заглеждам,
безсрамно в младостта.
И се ми се чини,
по наш'те времена,
немаше чак так'ва,
безмерна красота.
Мерак да ми кръвта,
чемрей ме немощта.

Дано се прероДя...

антастиката Ви,
на мен реалността.
Душата ми лети,
отвъд Безкрайността.
Т'ва, че съм Духа,
по време на дъха,
ме прави личността
на Всевъзможността.
Творец на Вечността,
съм всички чудеса.
Гений – Безсмъртността.

акто змията,
сваля кожата,
така и човека,
маха безброй тела,
докле стане Душа.
А тя, учи Духа,
да е Безсмъртността.
Не е леко, сълза,
докле и пръстта,
стане Безтегловността.
Другото вода,
вода и пак вода.
Учение дъха.

икой не знае,
смърт ли е живота,
живот ли е смъртта.
Всеки мечтае
имот да му имот,
целата Земя,
и всичките жени,
да носят му пари.
Другото мечти
за още пари
и чужди жени.
СИЛО, прости-спаси.

акво се върти,
у мен, в главата ми,
след като мисълта
и всекоя мечта,
 ни извън Ума.
Кукла на конци ли
и ъхът ни.
, кой държи врвта,
в имчен щом вися.
Се ка на прахта,
съ ли ми смъртта.

ожеш, не можеш,върви.
И да паднеш, стани,
и с устрем продължи.
Така се лети.
Охлузиш ли кръвта
и да капне сълза,
вдигни гордо глава,
гледай очи в очи.

Така се лети.
Всичко да те боли
за нищо не лази.
Така се лети.

вéта енергия
икона рисува,
божем литургия
пророк пророкува,
че не се купува
с нищо Духовността.
Духа съществува
извън Кръговрата.
Едно е Земята,
друго Необята.
Над Бог Всеобхвата.

а връх над върха,
връз орлова скала,
стои гологлав орел
с оредели крила.
До него орле,
с едва наболи
три мъхести перца,
пита древността:
-Ти ли ще ме учиш,
плешивко да летя.
Го перна старостта
и разпери крила,
да гушне плача.
Орлица долетя
и с ужас закрещя:
-Не се учи баща,
как се рей греха.
И, просто запя.

об на самотата,
аз съм Свободата.

Не вея знамена,
ни за любовта,
нито за греха.
Само песента,
ми радостна сълза,
и мъка, и тъга.
Не давам си Духа,
за нищо на дъха.
Изцяло съм Душа.

и Вечността,
ни Безсмъртността,
са Безкрайността.
Отвъд цикличността,
извън Незнайността
и църната тъма
е света Светлина.
Човек вижда това,
що дозволеността
на енергиите,
в енергийните поля.
Макар и с две очи,
да ще и вси светци,
просто сме слепци.
Кой знае, къде върви.

ам, де извира Струма,
е изначалността
на моята съдба.
Там, де се влива Струма,
е Безкрайността
на моята Душа.
Макар че съм река,
съм брег на вси моря.
Пространство-времена,
не спирам да тека.
Вода и Вечността.

икак не е лесно
да бъдеш Светец,
но, да си мъдрец,
е Лавровий венец
на Извечността.
Как и да те кичат,
не те ли и отричат,
не те и обичат.
Тайно щом те сричат,
искат да приличат
на гениалността.
Но, пръст не е прахта,
Гений - Нетленността.

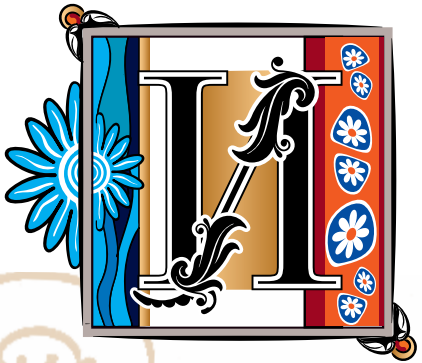

орупция
света върти,
пълно с маскари.
Всеки брои пари,
пари и пак пари.
Другото жени,
мъже и чужденци.
Нищо ново, сълзи,
далаверата цъфти,
връзва и жужи.
Мамка ви старини.

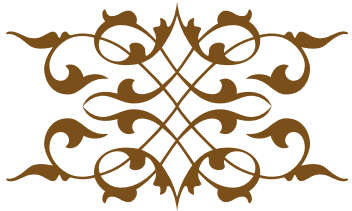

ез да си пръстта
и всичко, що вода,
немаш и съдба.
Въобразиш ли си,
че от теб започва
и свършва света,
вече си прахта.
Свръх-, свръхразумни,
микросъщества,
са ни, и Душа,
и Дух на същността.
Внушават ни Ума,
живота и смъртта.
Живеца съвестта.

днес пак летех,
бех в Нереалността.
Бога не видех,
но пех на любовта.
Всички чудеса
слиса песента,
а мен безбрежността,
ме сле с безсмъртността.
Извън, извън прахта,
съм Светост на пръстта.
Не спирам да цъфтя...

е си жив,
ако не живееш.
Не си и щастлив,
щомто не пееш.
И в най-тъжна тъга,
стой до песента.
Не всека сълза
е плод на плача.
И най-жива мечта,
не бегай от дъха.
И грех любовта.

ко можех всичко,
бих махнал завистта,
парите и прахта.
Бих дал на любовта,
изцяло Вечността.
А зарад съвестта,
бих сменил кръвта,
с прозрачността.
Бих дарил дъха
на Безсмъртността,
и слел се с Духа,
щех да полетя
до края на смъртта.
Щех да съм Душа
на всекоя мечта.

окле се сетим,
що искат жените
ни свършват и дните.
Не вервай в сълзите,
нито на любовта,
най-вече на греха.
И да се кълне страстта,
измама верността.
Инстинкт на похотта́,
върти на пръст мъжа.
Изневера дъха.

ех що бех, се налетех
и грохнах в старостта.
Отиде си греха,
се сбръчка любовта.
Разломи́ се плътта,
ме всичко заболя.
Умирам да умра,
кокиче да цъфтя
и пролет да жужа.
Дано се прероди́я,
да бъда песента,
на стих от мъдростта.
Ненавиждам прахта.

прочем,
никой не знае,
какво е живота.
Всеки нехае,
що кара дъха,
да вживява пръстта,
та плът да плътта.
И Бог не разбра,
червей ли тлента
и как така, смъртта,
ни сторва прах в прахта.
Има ли Душа
и де и́ е Духа
мълчи Безмълвността.
Ембриони – Ума.

ценична треска
тресе двореца,
а в него светеца
е всъщност онемял.
Защо ли мъдреца,
тъй се е разтуптял,
преди да е запял,
за сцена не копнял.
Нима и той мечтай,
во родний роден край,
ей тъй, всеки да знай,
че и той е по-най.
Ех ти, земен рай.

ожех
да превзема света,
но назаем дъха.
Защо ми Вечността,
щомто съм смъртта.
Да ще задгробността,
оставам си пръстта.
Дали ще съм Духа,
на всичко, що Душа,
знай сал Незнайността.
Другото самота.

оре. Брег. Тишина.
Старец милва плътта
на тъй млада жена.
Сънце срони сълза,
море люшна вълна
да вживят нежността.
Радва се старостта,
че вижда любовта
в залеза на кръвта.
Не го блазни греха,
а споделеността
на Душата с Душа,
извътре Духовността,
Дух споделя Духа.
Завиждай, самота.

урна младост –
тъжна старост,
а преди смъртта,
губиш майка и баща,
и всека красота.
И да рипнеш пръстта,
и с купища цветя,
кръст не възкръсна́,
гроб не оживя.
И задгробността,
само два на два.
Сълза и Вечността.

дно е
полет на орел,
тъй друго на муха.
Нийде не съм видел,
в рей посредствеността.
Да ще най-дълбина,
всевис си е вистта
и алчна паст, пастта.
Геена пропастта,
и́ гърло Вечността.
И грех, и Светота,
съвсем, съвсем пеша,
лети си любовта.
Най рей се съвестта.

секи един извор
е сълза на пръстта.
Извира съвестта
на Прозрачността.
Стане ли река,
вече е моря
и плач на радостта.
Извори брега.

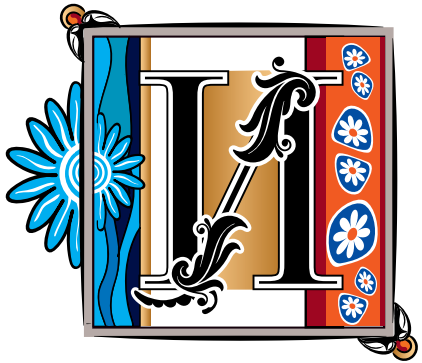

о като умра,
живота не спира.
Не мога да спра,
туй, що не умира.
И без да пулсира,
Душата си лети.
Защо са му сълзи
на Дух, що цъфти.
И без да шуми,
Безкрая си жужи.
И с падащи звезди,
Хаоса - звездини...
Пълно е мечти.

то, че дойде
и моят кобен час.
Отгде долете,
никой не виде.
Летя без крила,
носи ме смъртта.
Е пълно красота
и бела светлина.
Сбогом пръст-Земя,
съм Отвъдността.
Еех, че свобода,
отвред съм Душа.
Аз съм си Духа.

зповедах се, сълза,
мога да умра.
Просто съм това,
що бе ми и греха.
Влюбен в песента,
бех и́ и любовта.
Верен на съвестта,
и пръст при пръстта,
и огинче в свещта,
знам, че съм роса.
Кой не е смъртта.

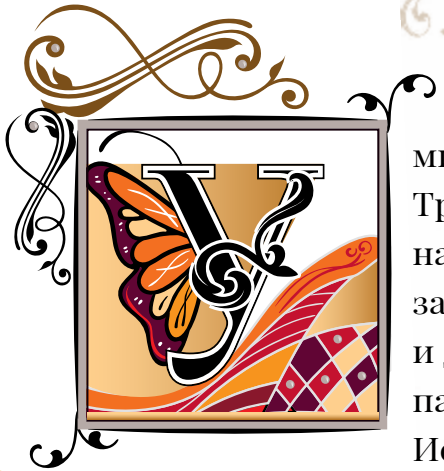
оже,
колко остарех,
не помня, млад ли бех.
Но, все пак доживех,
да видя мъдростта
на простите неща.
Дори Безсмъртността,
просто е смъртта.
Без пръст, що вода.
Земята – Небеса.
Луната и́ сестра,
и́ Слънцето съдба.
Вселени – любовта...

о плод бехме,
що ошаф станáхме.
Дори не разбрахме,
дали живи бяхме.
Заради борбата,
убихме свободата,
мъртви знамената,
винят светлината.
Цъфтят и цветята,
върти се Земята.
Безкрай – Кръговрата.

ътя за свободата
е през центъра
на Слънцето, мечта.
Не е куха Земята,
нито пък Луната.
Безбройни небеса,
имат не една Земя.
Дори Всезвездината,
съвсем не е сама.
Паралелни светове,
ни дом и брегове.
Не сме Богове.

мирам, сълза.
Тръгвам през центъра
на майката Земя,
за да се прероДя
и да се върна,
пак на повърхността.
Искам да проверя,
лично възможността,
да пътувам жив
през тази дълбина,
до всека точка,
където си реша.
Вервам во Духа
на живота-Душа
и знам, че съм смъртта.

тричайте ме,
плюйте, хапéте,
ми словото четете.
Един ден, свише
ще ме разберете
и тогава, сърца,
ще си хапете врата.
Нема да ме има,
да ви дообясня.
И аз съм пръст-вода,
и гроба на дъха.
Назаем и смъртта.
Благодаря.

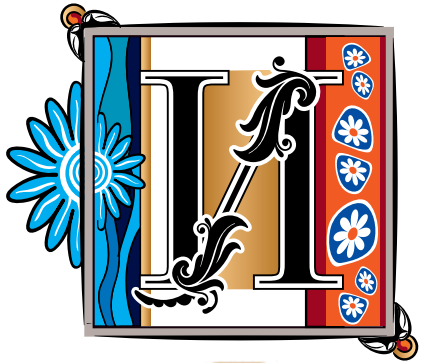

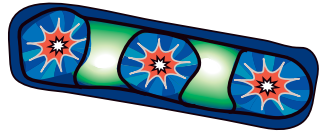
поред
разни капишони,
пълно е масони
и тайни общества.
Народа бил масовка
на техната война,
за Безтегловността.
Се имат над дъха
и мразят съвестта.
Но, пръст и вода,
гроба два на два
и сбира сал смъртта.
Наздраве, Господа.

ищо
не е еднакво,
за всички хора.
Проста Диаспóра,
навред е тълпата.
Дъх вей знамената,
командва парата.
Загиват добрите,
властват най-злите.
Красиви мечтите,
далееко звездите.
Броени ни дните.

ма две неща,
що са над Вечността.
Първото е съвестта,
второто — свобода.
Безбожие-кръвта,
бездушие-прахта,
червеи-тлента.
И Гений да дъха,
над всичко любовта.
Без смърт нема Душа,
и гроб Безкрайността.
Искам да съм манна́.

ладост, моя младост,
грохнала ми старост,
все още мечтая
да сретна любовта,
да любя и́ греха,
докле се спепеля.
При толкоз самота,
умирам да умра,
за да спася смъртта,
низвергвайки прахта.
Ми орис ориста.

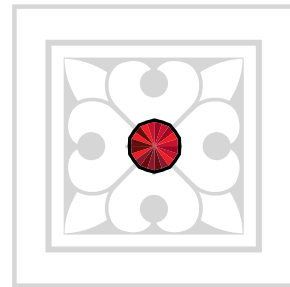
осподи, нали
не само две очи,
нос, уста, уши,
е Всевъзможността
на Незнайността.
Дали би любовта,
без да е свобода,
да люби се греха
со всека Богота.
Кой знай Безкрайността
и нейните лица.

ънувах Касандра
и Ванга (Кера́) Вангели́я.
Ми казаха в съня,
че синята Земя,
не е единствена
во Безкрайността.
Потвърдиха ми,
че не сме сами,
во Вселените
на Необятността.

Било пълно, пълно,
с какви ли не,
свръх-, свръхразумни,
незнайни същества
и много, много,
много светлина.
Безбройни чудеса.
Плачех от Душа,
виждах Незнайността.
Еееx, че свобода...
чак стресна се съня.

ладост да знаеше,
старост да можеше,
тогава мъдростта,
би била любовта
и, може би греха
би бил Безкрайността.
Но, и връх над върха,
и дъно е пръстта.
И да цъфти брега,
тече си Вечността.
Удавник да дъха,
какво е живота,
не знае и смъртта.
Свещта не е сълза,
Душа всека роса.

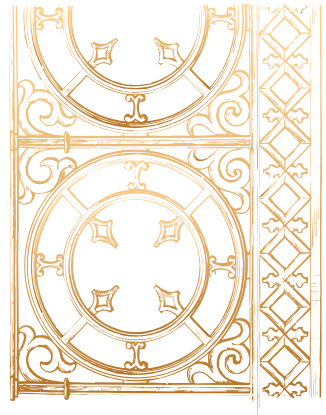

ищо на света,
нивга не умира
и за миг не спира.
Всевселените,
никак не пилеят
живота на смъртта.
Съдба след съдба,
градиме същността.
Пълно е Слънца
и всеко е врата,
към нова звездина.
Летете пеша,
деца на идността.
Е чест да си с крила
на Свръхразумността.
Аз съм Ви пръстта
и всичко, що вода.

лушай, за мъртвите
не се говорят
само добри неща.
Мръсника е мръсник
и зарит в пръстта.
Ненапразно смъртта
ненавижда прахта.
И рей да любовта,
злото ѝ кръвта.
И Дух, и Душа,
ада съвестта.
Отвред Безкрайността.

сичко
що сме създали,
се използва
за разрушение.
И без съмнение,
от Предизвечността
се готвим за война.
Война за властта
и всеки е врага.
Създателю, кажи,
защо ни сътвори.

ъм ли информация,
или енергия,
не мога и да знам,
но толкова съм сам,
че и да разбера,
с кой да го споделя.
Дано да съм Духа
на споделеността.
Заради Вечността
и гроб ще съм Душа.

един читател да ме прочете,
и един мечтател да ме разбере,
пак ще съм щастлив
и жив, и след смъртта.
И една сълза
да капне връз пръстта
на гроба ми, съдба,
пак ще съм над прахта.

Обичам Вечността.

Издава: ТРЕМОНД АД
Илюстрации и оформление: Росица Илиева
ISBN:978-954-90754-6-5
2016 г.

